

אוצרות המיישי"ר

הרב מרדכי יפת יהודה שרעבי

י"ד בסיון תשפ"ו | שבת קודש | גליון 203

פרשת בהעלותך

ש"ן דגל'נ חכם בנידון שמואלי שליט"א

"והרעיתם בחצצרות ומספרתם לפני יהוה אלהיכם
וערשעתם מאיביכם"

משולחן המלך

עמוד 3

זוהר על הפרשה

עמוד 8

שרפי קודש

עמוד 10

ההלכה היומית

עמוד 12

שאלות מבית הדין

עמוד 12

מדור הילדים

עמוד 14

דרכי הרשב"י

עמוד 15

זמני השבת

הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	יציאה	ר"ת
19:02	19:42	20:14	21:09
19:24	19:44	20:16	21:11
19:21	19:41	20:12	21:07
19:21	19:41	20:12	21:07

במנחה ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - י"ד סיון

טו. יהודה בן יעקב אבינו ע"ה, טמון במרכז יהודי | רבי ידידיה רפאל חי אבולעפיה, היר"א, ר"י בית אל, תרכ"ט | הרב שלום ב"ר עזרא שמאע שקאלו מחסידי ארם צובא | רבי יצחק דב קפלמן, ר"י לוצרן, תשע"א

יום שני - ט"ו סיון

טז. רבי יהודה שמואל פרימו, מח"ס אמרי שפר | רבי יעקב חזקוני גר"בא המקובלים, מח"ס גאולי חי, תש"ט | רבי שלום לאיעזר הלברשטאם בן רבי חיים מצאנז, תש"ד | רבי ששון לוי מחכמי המקובלים בירושלים, תשנ"ב | רבי גדליהו נדל, תלמיד החזו"א, תשס"ד | רבי דוד בן יצחק, מח"ס מעט דבש ועוד. התשפ"ד

יום שלישי - ט"ז סיון

יז. רבי משה לייב שפירא, מח"ס טבעות החשון, תשל"ב | רבי אהרן מקלוקין, בית אהרן, תרל"ב | רבי צבי הירש ברוידא מקלם, תרע"ג | רבי אליהו שריקי, רבה של כסלון, התשע"ב.

יום רביעי - י"ח סיון

יח. רבי ישראל בן רבי אהרן אביחצירא, קבור בקולמבסור, נדא אביר יעקב, תש"ד | רבי אהרן כהן ראש ישיבת חברון, מח"ס בית אהרן, תשכ"א | רבי יוחנן ליבוביץ משגיח ישיבת מיר תרצ"ו | רבי אברהם הכהן רפפורט, מח"ס איתן האורחי

יום חמישי - י"ח סיון

יט. רבי שאול סתהון דבה, מח"ס דבר שאול | רבי שלמה חכים, מח"ס כסא שלמה | רבי יהודה בן עטר, מח"ס מנחת יהודה | רבי שמואל וינטרוב, ר"י נוברדוק בפנינסק, תש"ב | רבי שמואל הומינר, מח"ס עבד המלך, תשל"ז | רבי שאול ישראל, אב"ד, מח"ס ארץ חמדה, תשנ"ה

יום שישי - י"ט סיון

כ. רבי חיים מרדכי לובטון, מח"ס נכח השלחן | רבי חיים בלעייש ראש הרבנים בתוניס | רבי יוסף אירנאס, מח"ס שומר אמונים, ת"ץ | רבי שלמה סיאני איש החסד, תשנ"א | רבי יהודה גג' רב בעיר נאבל, תר"נ

יום שבת - כ' סיון

כא. רבי דוד מנחם מאניש באב"ד, מח"ס שו"ת חבצלת השרון | רבי רפאל חיים נחמיאס | רבי שמעון סופר, בן הכתב סופר, התש"ד

מוסדות המייש"ר

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טהור הנעדר מדי יום ע"י מיי"ר גדול המקובלים

שילוח 3 א' ביואטסאפ

לעריכת אזכרות

בארחות צהריים של אברכי ירבני הישיבה כולל סעודת ודברי תורה וקדושים כולל תיעוד שישלח אליכם ביואטסאפ

שילוח 7 א' ביואטסאפ

הידור מצווה

הכרזת לפי תורה, תפילין ומוצאות בפיקוחו של מיי"ר שילוח 7 א' ביואטסאפ

שילוח 5

תיקון נפטרם

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקירך ללא שניות טיפוסים שילוח 7

קביעת פגישה למי"ר

אך ורק דרך הטלפון שילוח 6
הצביע מתבקש בכל לשון של בקשה לא להגיע ללא קביעת תור מראש

כולל לאברכים מצויינים החזקת אברך ללמוד התורה הקדושה להצלחת

מכון להוצאת ספרים
ניתן להקדיש לע"ז

תולים לילדים להזכרת שמות בלימוד התהלים לילדים שילוח 8

חלוקת ספרי הזמיר ללא עלות שילוח 4

לקבלת האלכה והוספת 2 דק' של הלכות יש לשלוח בקשה ביואטסאפ

בית הוראה שאלות אקטואליות בהלכה שילוח 2

ישיבה גדולה לבחורים תפארת התורה שילוח 10

הכל בטלפון ארוד:

03-55-20004

www.ravbenayahu.co.il | 03-5520004 | אורט ישראל 4-בת-ים
טכ'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-3718129

יפ"ס: צחק ישראל יוסף
054-655-4554

משולחן המלך

מנינים מוסרים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדר' הוימי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ד

על זה אמרו רבותינו "כל המקיים את התורה מעוני, סופו לקיימה מעושר".

'כל המקיים את התורה מעוני', הכוונה שיש לו עיניים ומניעות, חם לו, וכו', ובכל זאת לומד תורה, סופו לקיימה מעושר, כלומר בלי מניעות ובעיות וייסורים. שידע לו זאת האדם.

מעלת האדם על המלאכים

בחג השבועות ראינו בקבלת התורה איך משה רבינו עלה למרום ואיך הוא התווכח עם המלאכים ואמר להם: כתוב 'לא תרצח', 'לא תנאף', וזה לא שייך לכם. וכי יצר הרע יש בכם?

לומדים מכך, שהתורה לא ניתנה למלאכים שרוצים להשתעשע בה, אלא רק לבני אדם שיש להם מלחמה עם היצר הרע. ואם לכם המלאכים אין יצר הרע, אז מה ענין התורה אצלכם?

מפה לומדים שכשאדם בא ללמוד תורה, יש יצר הרע שאומר לו - 'אל תלמד', ומוצא לו תירוצים ופיתויים לבטל אותו מן הלימוד. והתפקיד שלנו זה להתגבר עליו. וזה מעלת האדם על המלאכים, בכך שהוא צריך ויכול להכניע את 'יצר הרע'.

כמו שאומר הוזהר הקדוש: 'פָּעִי בַּר נֶשׁ לְהִשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵי יָמָא וְלִילֵיא', כלומר שהאדם צריך 'להשתדל' על התורה יומם ולילה. לא כתוב 'ללמוד', אלא 'להשתדל'. ומה זה להשתדל?

התרגום כותב על הפסוק 'וַיֵּאבֶק אִישׁ עִמּוֹ', 'ואישתדל איש עמו' - להשתדל, פירושו להיאבק עם יצר הרע ולהילחם. וכך, האדם ילמד לא רק כשיש לו חשק והוא שמח והוא משתעשע בתורה, אלא, גם כשהחשק עזב אותו ואין לו כ"כ חשק, ובכל זאת יֵשֶׁב וְיִלְמַד וְיִשְׁמַח בתורה הקדושה בכל ליבו ובכל נפשו.

שכר הלומד תורה במסירות

מי שנוהר בזה, זוכה לחיים עושר וכבוד בעולם הזה ובעולם הבא. וגם זוכה שמלאך מ"ט מלווה אותו בלילה לעולמות העליונים, ומעלה את נשמתו לפני הקדוש ברוך הוא ואומר לו: שהנשמה הזאת עסקה פיוס בתורה הקדושה במסירות נפש. המלאכים באותה השעה שותקים מלומר שירה, והקדוש ברוך הוא מברך את הנשמה הזאת.

לכן בזמן קבלת התורה, אומרים רבותינו שפרחה נשמתם של עמ"י, והקדוש ברוך הוא הוריד טל של תחייה והחייה אותם מחדש.

כי אדם שלומד תורה במסירות נפש, טל תורה מחייהו. גם ראינו שרות מסרה נפשה לבוא עם נעמי, ותרוא למה היא זכתה.

זכתה להביא את כל זרע המלוכה, למשיח

אותו דבר כתוב "נשפת ברוחך כסמו ים". 'כסמו ים' גם עולה גימטריה - 'פלוגי'. כל זה כדי להכניע אותו.

למה נכתבו אם כולם אותו דבר?

עוד דבר נפלא ראינו בפרשה - 'הנשיאים'.

כל הנשיאים הקריבו אותו קורבן בדיוק. והתורה מאריכה בעניין קורבנותיהם, והכל חוזר על עצמו. לכאורה זה לא מובן.

אלא, כתוב ב'מדבר רבא', כל נשיא הכין לעצמו מה שהוא רוצה להגיש להקדוש ברוך הוא ואף אחד לא דיבר

עונג שבת

עם חברו, אלא כל אחד אמר 'אני אעשה הפתעה'. אך מן השמיים כולם כיוונו אותו דבר. זה לא פלא פלאות?!

כולם הביאו קרבן שווה בדיוק מבלי להתייעץ ביניהם. לכן התורה מפרטת לנו כל נשיא ונשיא, כי מן השמיים כיוונו אותם, וזה בגלל שכולם היו באחדות אחת ובלב אחד.

עכשיו זה הזמן...

לכן, עכשיו זה הזמן הגדול שאחרי קבלת התורה, הלילות הן הכי קצרות והחום הוא גדול מאוד, ונופלת על האדם חולשה ועייפות, והיצר הרע מראה לאדם שקשה לו ללמוד. לכן צריך להתחזק ולהראות חשק בלימוד ולא להתעצל.

כל שנה והמינון הנכון שלה

זכינו לעבור את חג השבועות חג מתן תורה. העוצמה והאור הגדול של קבלת התורה תשפ"ו זה לא כמו קבלת התורה בכל שנה.

כי כל שנה זה לפי התרופה שצריכים באותה שנה...

אם יש איזו בעיה באותו שנה, אז הקדוש ברוך הוא נותן תרופה לפי הבעיה של אותה שנה. וכשאנחנו מכניסים את התורה ברמ"ח איברנו ושם"ה גידנו, זה פועל.

הדרך להראות אהבת התורה

ומיד אחרי חג השבועות זכינו לפרשת 'נשא' שהיא הפרשה הארוכה ביותר במספר הפסוקים שלה - קע"ו (176) פסוקים כמניין 'צוף' דבש.

גם מאמרי ה'זוהר' הארוכים מכל הפרשיות זה בפרשת 'נשא', ויש שם את כל ה'אדרא רבא'. מראים לנו לקדוש ברוך הוא שאנו מאוד שמחים בתורה.

אותו דבר יש קע"ו פסוקים במזמור קי"ט בתהילים, וגם במסכת בבא בתרא שהיא המסכת הכי גדולה - קע"ו דפים. אבל יותר גדולה ממנה ב'מילים' זה דווקא מסכת ברכות.

גם ה'מדבר רבא' הכי ארוך זה על פרשת 'נשא'. וההלכות הכי ארוכות ב'שולחן ערוך', זה 'הלכות שבת' שהם כוללים הלכות 'עירובין' ו'תחומין', יש בהם קע"ה סימנים, ועם ה'כולל' זה קע"ו. וגם ס"מ מכונה 'פלוגי'. 'פלוגי' בגימטריה עולה גם כן 176.

ריבוי הפסוקים בא להורות על החיבה היתרה שעם ישראל רוחשים לתורה, ומיד אחר 'מתן תורה' מרבים בלימוד התורה.

הקליפה שלא אוהבת לימוד תורה

יש קליפה שנקראת 'צָפֹה'. (176) מה מכניע אותה? אומר רבנו האר"י, שעי"ה - 'קע"ו' פסוקים בפרשת נשא מכניעים אותה.

כי אחרי שקיבלנו את התורה, ה'קליפה' הזאת לא יכולה לסבול שעם ישראל יושבים ולומדים תורה. ולכן על המקום מביאים להם פרשת 'נשא' שיש בה קע"ו פסוקים, ובכך מכניעים אותה. אותו דבר קע"ו דפים של בבא בתרא, וקע"ו פסוקים שבמזמור קי"ט.

לכן כתוב 'וישלח יעקב מלאכים לפניו' כשנלחם עם עשו. והשר של עשו זה הס"מ שקוראים לו 'פלוגי'. לכן כתוב 'וישלח... לפניו', 'פלוגי' זה אותיות - 'פלוגי'.

יעקב שלח מלאכים לפלוגי' כמניין קע"ו כדי לקעקע אותו מן העולם.

מפי מרן מ"ר גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור השבועי

דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

הייתה נערה אחת מ'בית יעקב' שהייתה צדקת, שהגיעה לגיל 18 ועשו לה יום הולדת. פנתה להורים שלה ואמרה להם: אני מצטערת מאוד להגיד לכם, אבל כל מה שעשיתי עד היום זה בגלל שאני מכבדת אתכם...

הראיתי לכם שאני הולכת לבית ספר ואני לומדת, ואני מכבדת, אני באה לפה שומרת שבת וכו', אל תחשבו שזה אמת, אלא זה לא נכון. האמת היא שאני לא איתכם, ואני לא דתית ויש לי 'אייפון', ואני מסתכלת ב'קלוקל' הזה, ואני מתחברת לזה, והתאוות והיצר הרע לקחו אותי לצד שלהם.

התחילו ההורים שלה לבכות 'איך יכול להיות? מה זה?' אמרה: 'אין מה לעשות יש לי חברה שהביאה לי 'אייפון' והדרדרתי ויצאתי לתרבות רעה זה כבר שנתיים, אבל אני לא רציתי לצער אתכם, אך כבר אני לא יכולה להחזיק את התחפושת, וכבר קניתי לי כרטיס טיסה ל'הודו'...

אבא שלה היה בצער גדול, בוכה ומתחנן. מסכן, מה עשה?

בקיצור, היא נסעה ל'הודו', וחצי שנה היא הולכת שמה לכל מיני בר מיני וחשבה ששם תמצא מנוחה, אבל אין מנוחה אלא רק בתורה. הכל זה שקר, והאמת היא שאין באף מקום מנוחה.

הפתק של אבא בכותל

אחרי איזה חצי שנה היא פוגשת חברה שלה מהשכונה שהיא גם כן ירדה מהדרך.

החברה שלה אומרת לה 'אני מאוד הצטערתי מה ששמעתי על אבא שלך...'. אמרה: מה? מה שמעתי על אבא שלי?

אמרה: 'מה לא שמעתי?'

אומרת: לא, אני בכלל לא בקשר איתם... אני לא עושה כיפור לא ראש השנה לא שבת... ניתקתי קשר איתם בכלל.

אמרה: 'אז אני אגיד לך. משנסעת להודו... אבא שלך כל יום היה בוכה, ואחרי זה הוא קיבל 'אירוע מוחי', ואחרי האירוע המוחי הוא נפטר... חשבת שאת יודעת?'

היא שמעה את זה, והדבר התחיל לפעול בה. הרי סוף סוף יש לה נשמה של יהודי. התחילה לפרוץ בבכי 'איך גרמתי לאבא דבר כזה?' בוכה ובוכה.

אחרי כמה ימים החליטה שהיא לוקחת כרטיס וחוזרת להורים שלה לראות מה לעשות. ובאמת היא לקחה כרטיס וחזרה לארץ.

כשהגיעה, קודם כל היא אמרה: 'דבר ראשון- עם כל התיקים, אני הולכת ל'כותל'. אכן היא הלכה לכותל. היה קר, אבל היא לא עזבה את ה'כותל'. היא התחילה לבכות

היא זכתה. ואילו עורפה הביאה את גוליית הרשע ועוד רשעים כאלה שאין כמותם בעולם. צריך ממש כוח גדול.

תפילת הדרך - לקדושה

עכשיו בעזרת השם נתחיל פרשת 'בהעלותך'.

דבר ראשון צריך לדעת המנונה זה מסמלת את הקדושה שלנו. אין דבר יותר טוב אחרי קבלת התורה, להגיע לאור הגדול של ה'מנונה'.

"דבר אל אהרון ואמרת אליו בהעלותך את הנרות אל מול פני המנונה יאירו שבעת הנרות". מהמנונה של בית המקדש, היה נמשך אור רוחני אור הגנוז, והאור הזה היה מאיר את הנשמות שלנו, נשמות של בני ישראל.

היום אין לנו את המנונה שתקדש אותנו, והתורה צוהתה "ובמתכנתה לא תעשו לכם". אבל בכל זאת, כל האור הזה גנוז ב'תורה'.

'בהעלותך את הנרות', מה זה הנרות? אותיות 'תורה נ', התורה 501 שיערים שלה, 50 שיערי בינה.

אם כן, כל האור הגנוז הוא גנוז בתורה, ובפרט ב'וזהר הקדוש'. ואיך נוכח לזה? ע"י שאדם מתייגע בתורה ולומד תורה וגם מקדש את עצמו.

אדם שרוצה ליכות לדברים גדולים כשהוא לומד תורה, צריך להתייגע בתורה. אבל צריך גם שיהיה הלימוד בקדושה. כי לפני אותיות 'תורה' יש אותיות 'קדושה' - לפני ת' יש- ש'. לפני ו' יש- ה'. לפני ר' יש- ק'. ולפני ה' יש ד' של קדושה.

נקדש את עצמנו, כי עכשיו 'עונת הקיץ', ואיזה מראות נגעים יש בעונותינו הרבים. ולכן צריך להזדרז בצניעות גדולה. לפני שאדם יוצא לדרך, צריך להתפלל שהשם ישמור לו את העיניים שיהיו קדושות, והמחשבה שתהיה טהורה ושילמד תורה מתוך קדושה.

הנר האמצעי בגוף

יש לאדם בראשו כעין 'שבעת קני המנונה', כאשר הפה זה הקנה האמצעי.

שני הצמודים לו זה 'שני הנחיריים'. הצמודים להם הן 'ב'

עיניים, ואח"כ 'ב' אוזניים. אלה הכלים הנמצאים בראש, שהם עיקר הכוח של הבן אדם, וכל המוחין שלו הכל בראש. וכאשר האדם ניוון מהתורה, מאירים כולם דרך הנר האמצעי שזה הפה, כי "כל עמל האדם לפיהו".

כאשר האדם מקדש את כל הכלים שלו ע"י לימוד התורה, הוא זוכה להתקדש קדושה גדולה.

אם נעשה חשבון- 'אדם' זה בגימטריה 45, 'ראיה' 216, 'שמיעה' זה 425, 'ריחא' 219, 'דיבור' 212 הכל יחד 1,118 כמניין 'שמע ישראל השם אלוקינו השם אחד', ובוה מייחדים וממליכים את הקדוש ברוך הוא על כל אבר ואבר ועושים אותו מרכבה לקדושה. אדם שמקבל עליו 'עול מלכות שמיים', מייחד את הקדוש ברוך הוא על כל אבר ואבר. לכן צריך לעשות קישור על משמר, כי 'הנרות הללו קודש, ואין לנו רשות להשתמש בהם'.

שליטה על האברים

'דָּבָר אל אהרון'- מה זה 'דָּבָר'? 'דָּבָר' זה 'מנהיג' כמו 'דָּבָר עמים תחתינו'. והפירוש הוא: לשלוט על האיברים האלה, שאדם ישלוט בהם ולא לתת להם הפקרות. השם יזכה אותנו שנשלוט עליהם, ובר מיני שלא ילכו וישוטטו העיניים והפה וכל האיברים האלה בלי שליטה. אלא יהיו בקדושה גדולה. איזו זכות זו תהיה אם נהיה קדושים ונשמור את העיניים שלנו ואת הפה ונברור מה לדבר ומה לא לדבר, מה להריח באף ומה לא להריח וכן הלאה. שנזכה להתקדש בכל החושים שלנו ולהיטהר בהם.

הגילוי המסעיר של הבת הצדיקה

אני אספר לכם דבר פלאות, מעשה מחזק מאוד על כוח התפילה של הילדים.

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן דות ה"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

למסירת שמות לתיקון הנפטרים
הנערך בכל ערב ראש חודש

שולחן 03.5520004 7

משולחן המלך

הכי טוב זה לא לעשות עוונות, כי כשיש תורה, לא צריך ייסורים. כי התורה לוקחת את האדם ורוחצת אותו ומטהרת אותו ועושה אותו 'קדוש'.

הרב 'בן איש חי' היה מליץ על זה את הפסוק 'מזקנים אתבונן', 'מזקנים' אותיות 'מ-ו' קנים אתבונן', כלומר, 'מזקנים' זה אותיות 'משבעה קנים אתבונן'.

לכן בבית המקדש הכהן היה מטיב חמש נרות, ואחר כך 'שתיים' לבד. למה? כי זה כנגד חמישה חומשי תורה, ועוד שני חלקים זה 'האור'.

לכן צריך 'נר דולק'. 'נר דולק' זה בדיק בגימטריה 'השכינה'. פלא פלאות.

חמשה חומשי תורה מול המנורה

ולכן בתחילת ספר 'בראשית', הפסוק הראשון "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ", יש בו שבעה תיבות וזה כנגד שבעה קני המנורה.

ואחר כך ספר 'שמות' מתחיל - 'ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה, את יעקב איש וביתו באו', זה 11 תיבות כנגד 11 הכפתורים של המנורה.

אחר כך בספר 'ויקרא' - 'ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאוהל מועד לאמר', תשע תיבות, כנגד תשעה פרחים של המנורה.

ספר 'במדבר' יש בו בפסוק הראשון 17 תיבות ועם הכול זה 18 תיבות, כנגד 18 טפחים שזה גובה המנורה.

ספר 'דברים' 'אלה הדברים אשר דיבר משה לעיני כל ישראל וגו', יש בזה 22 תיבות כנגד 22 הגביעים של המנורה.

רואים מכאן איך שבעה קני המנורה מנהיגים את העולם. ורבותינו אמרו ששבעת קני המנורה זה כנגד שבעה כוכבי לכת שבשמיים שסימנים 'שצ"ם חנכ"ל'. שבתאי, צדק, מאדים, חמה, נוגה, כוכב, לבנה.

ב' מעלות לפני ה'

לכן הוא אומר הפסוק "בהעלותך את הנרות", ורבותינו

את הסיפור על 'שולמית בת עמליה', והשם של הבחורה הזאת זה בדיק 'שולמית בת עמליה', והיא מאוד התרגשה מהעניין, וזה הסימן שהשם נתן לה.

הוא אומר 'באנו אח"כ לבית, וכולנו בוכים, בכל הבית איזו שמחה, איזו צהלה'.

וכך התקרבו כולנו לאבינו שבשמיים. וכמובן שהיא הסכימה לעזוב את הכל גם כן ואין לה יותר 'שאלות'.

האדם צריך להיות זהב טהור

"הנרות הללו קודש, ואין לנו רשות להשתמש בהם, אלא לראותם בלבד". 'הנרות', כבר אמרנו שזה האיברים של האדם בראש. סה"כ שבעה איברים הראשיים של האדם שהם מנהיגים את כל הגוף ואת האדם בכלל והם המנהיגים שלנו.

איך שהאדם בעזרת השם משתדל לקדש איברים אלו, ככה זה נהיה. רק צריך להשתדל חזק להדליק את המנורה ולקדש אותה. הכל תלוי באיך שהוא משתדל ועושה.

לכן, זה הדבר הראשון שאנחנו צריכים לעשות - לקדש את האיברים האלו.

כמו שאומר המהר"ם אלשיך, האדם הוא כמו המנורה, והוא צריך לקבל את האור העליון על ידי מצוות ומעשים טובים. כי המנורה היא הייתה בגובה 18 טפחים, ואדם בינוני הוא גם כן 18 טפחים. כי כל 'טפח' זה 10 סנטימטר, וביחד זה 180 ס"מ שהם 1.80 מטר. אפילו שהוא מחומר עכור, בכל זאת צריך האדם להיות 'זהב טהור', ולהוציא ממנו את הלכות.

לכן מה לעשות? "מקשה תעשה המנורה", ועל ידי שמקשים בה בקורננס, ממרקים את העוונות על ידי ייסורים, השם יצילנו.

ריבוננו של עולם, תמחל לי על מה שגרמתי לאבא.

איך עשיתי דבר כזה? בוכה ובוכה בלי הפוגה. אחרי שעתיים של בכיות, היא כותבת פתק לשים בכותל שהשם ימחל לה. הניחה את זה בין אבני הכותל, אך הפתק עף כי היה רוח. הרימה והניחה בכותל, ועוד הפעם עף. כמה פעמים הדבר חזר על עצמו.

בסוף היא הלכה ב'עזרת נשים' על ידי עזרת הגברים ממש סמוך לשם, ושמה את זה בפנים איפה שהמקום של הגברים.

לפתע היא רואה שעף לכיוונה פתק אחר שנפל מהכותל. פותחת את הפתק הזה ועניין אותה מה כתוב שם. ומה היא קוראת שכתוב שם?

'ריבוננו של עולם, תעזר לי... שולמית בת עמליה בית, היא נסעה ל'הודו', ואני בוכה בבכיות נוראות'.

בעצם היא מצאה את הפתק של אבא שלה, הפתק שכתב אבא שלה בבכיות 'שולמית בת עמליה הלכה ל'הודו' תקרב אותה ותביא לי אותה...'

היא רואה את זה ומיד מתעלפת. היא הבינה שאת הפתק הזה שם אבא שלה עוד לפני שהוא נפטר.

באותו רגע היא אומרת 'זה הכל עילת העילות וסיבת הסיבות. הקדוש ברוך הוא לא סתם מעיף לי את הפתק פעם פעמיים ושלוש כדי שאני אגיע למקום הזה ממש אצל העזרה של הגברים, וכשמתי את זה עמוק, עף אלי ונפל הפתק הזה. התפילות של אבא שלי לא הולכות ריקם'.

אומרים שהיא אחר כך התחתנה, וקיצורו של דבר, היום הילדים שלה הם תלמידי חכמים.

שולמית בת עמליה

אני סיפרתי את זה באיזה מקום, ובא אחד ואומר לי: כבוד הרב, יש המשך לסיפור שלך...

אני רוצה להגיד לך נס ופלא. הוא אומר שהוא מגדל בת יתומה מאמא שלה שהיא בת אחות של אשתו שנפטרה. הבת הזאת 'ירדה מהפסים', לא שומרת מצוות.

אומר: 'אני אמרתי לה שתבוא לבית הכנסת כי זה אזכרה של אמא שלה שנפטרה'.

היא אומרת לי 'איך אני אבוא לבית הכנסת שככה עשו לאמא שלי ולקחו אותה ממני... איזו אמא הייתה לי, איזו אישה טובה'.

אמר לה 'תבואי ואני אגיד 'קדיש' ואת תעני 'אמן' ותכבדי בכך את אמא שלך'. אומרת 'אני אבוא, אבל בתנאי אחד...'.

אני אאמין ואני אחזור בתשובה בתנאי שהשם ייתן לי סימן'. ממשיך ואומר לי אותו אדם: אתה באת וסיפרת

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ודעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעמים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

מוסדות המיש"ר תכב"ץ
פרנס יום

היום יום רבינו ב' יאבב התשפ"ד
הלימוד והתפילות בישיבה יהיו לע"נ

בשכונת
נושה
ובכר

ה'ה' יקירך פלוני

הוקדש ע"י ה'ה' פלוני אלמוני הי"ו ויהי שיוכה לשפעה ברכה
הצלחה פרנסה טובה וכשפע. נחת ושמחה בריאות איתנה.
אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים וכל מילי דמיטב אמן.

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח חד פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

משולחן המלך

צדיק באמונתו יחיה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עבדלחק שליט"א
מאבירי המוסדות

היד ה' תקצר?

"ויאמר ה' אל משה היד ה' תקצר" עם ישראל התלוננו בפני משה על ענייני אכילה השם עונה למשה אתן להם בשר חודש ימים יאכלו, משה אומר להשם יתברך עם ישראל הם שש מאות אלף כביכול זה כמות גדולה, עונה לו השם "היד ה' תקצר?" כביכול השם אומר לו להעביר את המסר לישראל, הסירו דאגה מלבבכם אב גדול יש לכם בשמיים שהוא דואג לכל מחסורכם, ע"כ עלינו ללמוד מזה כל פעם שתעלה בליבנו איזו דאגה קטנה או גדולה בענייני העולם הזה, לדוגמא מה יהיה עם הפרנסה? מה יהיה עם השידוכים? מה יהיה עם הבריאות? עלינו להשריש בליבנו וכי "היד ה' תקצר?" הרי הוא כל יכול ואין תווזה ללא רשותו ואם הגיע לי המצב הזה עכשיו, זה מה שבזרע עולם רצה, ועלי לקבל באהבה בלי להתרעם, ומתוך הכרה שאין ביכולת האדם לעשות דבר קטן כגדול מבלעדי עזרו ועזרת השם יתברך, אזי תוסר מהאדם כל הדאגה והיגיון והעצבות שמתרוצצת בליבו של האדם, ועל האדם לחרוט בליבו "שאין התועלת והנוק ביד הנברא כי אם ברשות הבורא יתברך" וכאשר אדם ירגיש זאת ויבין את גודל השגחת השם, ואיך שגם אם נראה שנחנו בתוך חושך, השם נמצא בחושך וזה מכווין מלמעלה, ושידע האדם ויפנים זאת יהיו לאדם חיים נעימים.

הסיבה העיקרית לכל החוליים הרעים שקיימים היום שפעם היו חיים בלי כל הבעיות הללו. הסיבה לכך היא המתחים הלחצים שאנשים עוברים מטירוף החיים, עול הפרנסה, עול חינוך הילדים, עול השלום בית, כל הדברים הללו יוצרים באדם לחצים עד כדי שאדם נהייה חולה, וכך מביא על עצמו השפעות רעות. אבל כל זה אדם משפיע על עצמו מחמת חוסר אמונתו בהשם אז חיי מלאים בהכזבות ועצבים, אבל אם ישכיל האדם לחיות אלוקות לחיות הבנה שהשם מנהל את תוכנית חייו וכל תוכנית חייו היא סדורה על פי תוכנית שמימית אשר יד האדם קצרה מלהבין זאת, על ידי זה ירווח לו ויחיה חיים נעימים גם בעולם הזה וגם בעולם הבא,

שנוכה לא רק לדבר אמונה אלא לחיות כך, לחיות את השם ולראות אותו בכל חיינו אמן ואמן.

שבת שלום

המשחקים של מלאך המוות

הרי דוד המלך שאל מהשם "הודיעני השם קיצי ומידת ימי מה היא?"

והשם אמר לו: 'גזירה היא מלפני שאני לא מודיע קיצו של אדם'.

אמר דוד המלך 'תגיד לי רק באיזה יום בשבוע?' אמר לו 'ביום שבת'.

וכל השבת היה יושב דוד ועוסק בתורה... ולכן, כשעבר עליה השבת בשלום, כל מוצאי שבת היה עושה סעודה ומוודה להשם שהשאיר אותו בחיים לעוד שבוע שלם.

כל השבת היה יושב ללמוד תורה ורגע אחד לא עזב, כי מלאך המוות לא יכול לשלוט על מי שלומד תורה. אך כשהגיע הזמן באותו שבת של חג 'שבועות', מה שעושה מלאך המוות, לא מצליח עליו כי הוא לומד...

מה עשה? הלך ושיחק בעצים שבגינה שבפרדס של דוד המלך, ועשה כאילו שהוא קוטף לו מן העצים. הלך לראות מי זה נוגע בעצים, ובינתיים הוא לומד.

אך כשעלה את המדרגות, הוריד את המדרגה ונפל דוד המלך ובאותו רגע שנפל הפסיק ללמוד, ואז לקח את נשמתו...

אבל אדם שעוסק בתורה, המוות לא יכול לשלוט עליו. אין דבר כזה.

על אישה רעה כתוב "מוצא אני מר ממוות את האישה" למה היא יותר מרה ממוות? כי המוות לא יכול לשלוט על מי שלומד תורה, אבל אישה רעה, גם על מי שלומד תורה יכולה לשלוט...

הגמרא אומרת 'תלמידי חכמים כל זמן שמזקינים, דעתם מתוספת עליהם, אבל זקני עמי הארץ בר מינן ההיפך. איזה בושא וחרפה'.

לפעמים אתה עובר ואתה רואה אותם סופרים מכונים ובטלות... איזה בושא...

ואילו זקני תלמידי חכמים הם שמחים ומאושרים, כי התורה משמחת את האדם.

אדם לומד מסכת ועוד מסכת ועוד מסכת ועוד הפעם מסיים את הזוהר ועוד הפעם, "רפאות תהי לשורך ושיקוי לעצמותיך".

מה עושים בשביל להבין פירוש בתורה

הגמרא אומרת בנדרים (דף נ:): דבר פלא. רבנו הקדוש רבי יהודה הנשיא היה נשיא ישראל, וחיתן את הבן שלו שהיה תלמיד חכם גדול. חתונה של נשיא ישראל זה לא כמו שאתם חושבים. אין מקום לעשות את זה כי באים כל עם ישראל. וזה פאר והדר שאין כמוהו.

מיישרים שטחים לצורך החתונה, שטח גדול לגברים, שטח

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"

<< להפצת העלון:
בית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התנהגות ורחמים בדרך
התפילות "במידות טובות" והתפילות דרך
אין מאת הרב משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאגרי המוסדות

מעשה קטן שלך, גדול אצלו

מעשה שהיה כך היה:

במושב שורש - ליד ירושלים הוחלט להקים מניין לתפילת מנחה גדולה [מוקדמת]. מי שנטל את יוזמן ארגון המניין והדאגה לקיומו מיד יום היה בחור צעיר - יצחק שעבר משגיח כשרות במושב.

שיחות רבות דיבר בחבור יצחק עם אנשי המושב להגיע ולחזק את המניין ולבסוף מאמציו נשאו פרי והמניין החל לפעול מיד יום ביומו.

יום אחד הגיעו לבית הכנסת רק... תשעה אנשים. הניסיונות לגייס העשירי למניין עלו בתוהו, יצחק לא התייאש ולאחר התרוצצויות פגש בדידור שלמה, שלמה - יהודי יקר שלא זכה לשמור תורה ומצוות, ביקשו יצחק להגיע ולהשלים מניין.

שלמה הבין ואמר ליצחק: "חצי שעה אני יגיע". יצחק הפציר בו: "צריך שתיגיע עכשיו תוך שתי דקות, כולם מחכים למניין".

"אל תלחץ עליי, אני רוצה להתקלח, להחליף בגדים ואחר כך אבוא להשלים לכם מניין", ענה שלמה.

יצחק התחנן אליו שיגיע ועכשיו מאמציו נשאו פרי - שלמה הגיע עימו וזכה להיות "עשירי", אולם בקושי עברו שתי דקות ונכנס מתפלל נוסף, שלמה הבין שהוא כרגע משוחרר, "אני יכול ללכת?" שאל, יצחק השיב: "נשמח שתישאר, אבל אתה יכול ללכת את זה רצונך, יש מניין".

שלמה יצא והמשיך לדרך.

עברו להם כמה שנים ושלמה נסתלק לבית עולמו, ו... הגיע בחלום ליצחק המשגיח כשרות:

"דע לך יצחק, הרשו לי מבית דין של מעלה להגיע אליך בחלום ולומר לך שאותו יום שהגעתי לבית הכנסת להשלים לכם מניין ואפילו לא הספקתי לענות אמן על להתפלל רק ישיבתי שתי דקות עד שהגיע העשירי, על זה בשמתי נתנו לי שכר עצום שהצילני מדין ועונשין קשים ביותר".

אנא, ספר לחיים - אלו שעוד יכולים לנצל את הזמן שנותר להם, איזה זכר עצום זכו לקבל אם ילמדו תורה. אני לא יכול לתאר לך, אם היו נותנים לי רשות הייתי מפרט לך, ספר להם שאני ניצלי מגזירות קשות בזכות כמה דקות שישבתי בבית הכנסת.

ואנא, בקשה נוספת לי אליך: כפי שהינך יודע, לאחר פטירתו בני בקושי שב עליי 'שבעה' והוא אינו יודע מה זה 'קדיש', הוא לא עשה לי אוכרה לא ב'שלושים' ולא ב'שנה' ועד היום אין לו קשר לתורה ולמצוות. אנא, בשמים הרשו לי לומר לך את כתובתו, נש ואומר לו בסבר פנים יפות איזה נחת רוח הוא יכול לעשות לי, אנא פנה אליו - חתם שלמה.

אגב, סיום הסיפור שהוא זכה שבניו חזרו בתשובה. בסיום פרשת השבוע - בהעלותך מסופר על מרים הנביאה - אחות משה ואהרן, שדיברה לשון הרע על משה וקיבלה צרעת ושהתה מחוץ למחנה, מציינת התורה "והעם לא נסע עד האסף מרים" - עם ישראל המתין למרים שתתפארה מצרעתה ותשוב למחנה ורק אז המשיכו בנסיעתם, וכך כך למחנה?

מבארים רבותינו בגמ' במסכת סוטה (דף ט"ז ע"ב) שכבוד זה חלק לה הקב"ה מידה כנגד מידה בזכות שהמתינה להתבונן ולראות מה יקרה עם אחיה משה, כאשר אימה - יוכבד הניחה אותו ביאור, בזכות שהמתינה לאחיה כמה רגעים קטנים, זכתה והמתינו לה כל ישראל שבעת ימים.

ומכאן

ילמד ויבין האדם כמה חשוב כל דבר קטן שעושה, לפעמים עלולים אנחנו לזלזל בדברים הקטנים - נלמד מכאן שההפך הוא הנכון שכל מעשה קטן מחלב הוא גדול ועצום לאין ערוך.

הבא נתחוק וגרבה במצוות טיפה ועוד טיפה, ונעשה נחת רוח ליצרנו, אמן.

משולחן המלך

ה'אראציט' שלי, ואתה יכול לעלות חזון ולהתפלל עבורי?!

אמר: 'אבא, אני אין לי שום זיקה ליהדות, ואיך אני אגיד עליך 'קדיש' אני נמצא באיזה 'חור' שכולם שם גויים. אני יהודי יחיד פה'.

אמר לו: 'ואם אני אביא לך עוד תשעה?!

פתאום אני רואה שיורדים מהשמיים, תשעה יהודים שיוצאים מהמטוס שנחת נחיתת חירום. אומר האיש הזה איך הוא לא יתעלף מדבר כזה?! איך אני לא אתרגש שאני רואה דבר כזה?!

הם קירבו אותו, ולאט לאט הוא חזר בתשובה. זה פלא פלאות מה זה נשמה של יהודי. בא אבא שלו ועורר אותו, והתקיים בו 'לא ידח ממנו נידח'.

גם נשמה יהודית מלוכלכת היא עדיין אור

הביאו על זה משל, היה דרשן אחד שקם והיה דורש. היה לו שטר של 1000 יורו ביד. אמר 'אני מוכן לתת את זה למי שרוצה את זה...'

אז הרבה שם הצביעו שהם רוצים אלף יורו. הוא לקח את השטר וקימט אותו ואמר להם נו, עכשיו מי רוצה?

אמרו 'מה זה משנה? אנחנו עדיין רוצים'.

לקח את השטר ודרך עליו, ועדיין אמרו 'מה זה משנה? תביא...', שם אותו בבזבז, ואמרו לו: 'עדיין לא משנה לנו'. שם עליו לכלוך וטינופת הכי גדול שיש, ואמרו 'מה זה משנה?', ניקח את זה, ננקה את זה ונגהי אותו סוף סוף זה אלף יורו...!

אמר להם: 'כך גם נשמה יהודית. איפה שהיא לא תהיה ותתלכלך, עצם המהות שהיא נשמה יהודית, זה האור'.

עכשיו זה הזמן שאנחנו יכולים להאיר את הנשמות שלנו ולזכך אותן ולהאיר אותן. לכן, אדם מהיום יתחיל לחשוב על עצמו ולעשות תשובה, איך הוא מברך? איך הוא אוכל? לחשוב האם כדאי לאכול או לא? מה עם המותרות אוי ואבוי... יכולים להגיע לדיטוה האחרונה כשאדם רודף אחרי המותרות. ואז אדם מכין את עצמו בכל דבר ודבר והוא יעשה תיקון לעונותיו. אתם יודעים אח"כ איזה הרגשה יש כשאדם זוכה לטהר עצמו.

גדול לנשים. מסדרים את השטח כמו שהיום יש אצל אדמו"רים שעושים להם לצורך חתונות ילדיהם. זה היה פלא פלאות איזה כלים... צריך להכין מטבחים ואוכל רב. אך לרבנו הקדוש נשיא ישראל היו מכינים הכל.

בקיצור, את בר קפרא, רבנו הקדוש הזמין אותו ברגע האחרון כי שכח ממנו, ואז בר קפרא היה כואב לו על כך. אמר - 'אני אראה לכם מה אני אעשה... אני אתן לרבנו הקדוש ואתם תראו שיבוא לרקוד לי ואשתו תמוזג לו כוס יין וישתה, והוא ירקוד בשבילי. ככה אני אגרום לו'. אמרו לו 'בוא ונראה'.

הגיע יום החתונה כולם שמחים, והיה את ה'חופה'. מה אומר בר קפרא לרבנו הקדוש? 'כבוד הרב, מה שכתוב בתורה 'תועבה', האם אתה יודע מה פירוש 'תועבה'? אומר לו: 'לא, תסביר לי'.

אומר לו בר קפרא: 'לא אסביר לך אלא אם כן תלך ותקרא את אשתך לפה ותמוזג לך כוס יין, תברך עליו ותשתה ותרקוד לי, ואז אני אסביר לך'.

אתם חושבים שרבנו הקדוש לא עשה את זה? הגמרא אומרת שהלך קרא לאשתו ליד כל הקהל ואמר לה 'תמוזגי לי כוס יין, ורקד לי לבר קפרא, ורק אז הסביר לו בר קפרא מה זה 'תועבה' - 'תועה אתה בה' זה הפירוש.

וכל זה היה מוכן לעשות רבנו הקדוש ולהתבונן רק בשביל ללמוד תורה. איזה חשק היה לו לתורה. פעמיים שלוש עשה לו את זה בר קפרא באותו מעמד. האם אדם יכול להבין שהי להם חשק כזה אדיר לתורה?!

פתאום יורדים תשעה יהודים מהמטוס...

אני הכרתי את האדמו"ר מפיטסבורג שהיה גר באשדוד. כשאני הייתי הולך אז לרבי מאיר אבוחצירא, היה שם את האדמו"ר מפיטסבורג, ר' מאיר דוקא היה אוהב אותו. היינו הולכים לבקר את ר' מאיר, ופעמים שהיינו הולכים לאדמו"ר והוא היה נותן מטבע מכסף.

הוא היה צריך לנסוע יום אחד לאיזה מקום בחוץ לארץ, הלך לשדה התעופה עם שמונה חסידים שלו. באמצע הדרך היה איזו בעיה במטוס והם היו צריכים לנחות נחיתת חירום. הייתה תקלה והיו צריכים להתכונן לקראת הגרוע מכל. עשו תפילות במטוס והצליחו לנחות באיזה מקום. במקום שנחתו, היה שם איזה בן אדם שרק ראה אותם, ומיד התעלף. שמו לו מים בפנים ונתנו לו לשתות, והוא התעורר וראה אותם ועוד הפעם התעלף.

כשהתעורר, אמרו לו מה קרה לך? אמר: 'תשמעו - אני אגיד לכם'.

סיפר שהוא יהודי, בן למשפחה חסידית, והוא יצא מדרך השם והתדרדר, עד שהגיע למצב קשה. בא אליו אתמול בלילה אבא שלו בחלום, ואומר לו 'עד מתי אתה עושה דברים כאלה? אתה כמו גוי, לא שומר שבת ולא הולך בדרך השם ולא מתפלל. אתה יודע שמחר בלילה זה

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי

מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות יומיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ג, ד, ה, בשיבת המיישי"ר רח" אודת ישראל 4, בתים 17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהבנה ובהנאה

זוהר על הפרשה

הטעם שחזרה התורה להזכיר על חג הפסח

(דף קנא ע"ב) וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה בַּמִּדְבָּר סִינִי וְגו' ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו. (במדבר ט) אָמַר רַבִּי אֲבָא, מֵאִי טַעְמָא אֶזְהָר לְהוֹן חָכָא עַל פִּסְחָא, וְהָא אֲתַמָּר לְהוֹן בְּמַצְרִים שָׁאֵל רַבִּי אֲבָא מַה הַטַּעַם שֶׁהַזְכִּיר הַקָּב"ה אֶת יִשְׂרָאֵל כָּאֵן בְּעֵינֵי מִצְוֹת הַפֶּסַח וְהָרִי עֵינֵי זֶה כְּבָר נֹאמַר לָהֶם בְּמַצְרִים בְּפִרְשֵׁת בֵּא וְלִמָּה חֹזֵר עַל כֵּךְ עוֹד הַפֶּעַם. אֲלֹא בִשְׁנֵה הַשְּׁנִית הָזֶה, דִּישְׁרָאֵל חָשִׁיבוּ דְהָא פֶּסַח לֹא אִיהוּ אֲלֵא בְּמַצְרִים, וְכִיּוֹן דְּעֵבְדוּ לִיָּה זְמַנָּא חֲדָא בְּמַצְרִים אֲלֵא הַטַּעַם שֶׁהַזְכִּיר הַקָּב"ה עוֹד הַפֶּעַם הוּא בְּגִלְל שֶׁעֲכָשׂוּ הִיָּה הַזְמַן שֶׁל הַשְּׁנֵה הַשְּׁנִית לִצְאָתָם מִמִּצְרַיִם וְיִשְׂרָאֵל חָשְׁבוּ שָׂאת קִיּוֹם מִצְוֹת פֶּסַח אֵין צָרִיךְ לְקִיּוּמוֹ אֲלֵא רַק בְּמַצְרִים מֵאַחֵר שֶׁהוּא צִיּוּי לְפִי שַׁעֲה, חָשִׁיבוּ דְלֹא אֲצִטְרִיךְ יִתִּיר וְלֹכֵן מִכִּיּוֹן שֶׁהֵם כְּבָר קִיּוּמוֹ אֶת מִצְוֹת פֶּסַח בְּמַצְרִים פֶּעַם אַחַת הֵם חָשְׁבוּ שֶׁלֹּא צָרִיךְ לְקִיּוּמוֹ יוֹתֵר. אֲתָא קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאַזְהָר לֹון עֲלֵיהּ, דְלֹא יִחְשְׁבוּן דְהָא קָא עֲבַר זְמַנָּה בְּמַצְרִים, וְלֹא יִצְטְרִיךְ וְלֹכֵן בֵּא הַקָּב"ה וְהַזְכִּיר אֶת יִשְׂרָאֵל עַל כֵּךְ שֶׁלֹּא יִחְשְׁבוּ שֶׁהָרִי כְּבָר עֲבַר זְמַנוֹ בְּמַצְרִים וְלֹא צָרִיךְ לְקִיּוּמוֹ יוֹתֵר. בְּגִין (דף קנ"ב ע"א) כֵּךְ וּמִשּׁוֹם כֵּךְ כְּתוּב בַּמִּדְבָּר סִינִי בִשְׁנֵה הַשְּׁנִית, לְאַתְקָנָא לְהוֹן לְדָרִי דְרִין לְהוֹרוֹת דִּהֵינּוּ שֶׁהַקָּב"ה תִּיקֵן לָהֶם אֶת מִצְוֹת פֶּסַח לְדוֹרֵי דוֹרוֹת.

מצוות הפסח נאמרו פעם שניה בזמן שז"א השפיע למלכות

וְאֵף עַל גַּב דְּהָא אֶזְהָר לְהוֹן בְּמַצְרִים, חָשִׁתָּא פְקִיד לֹון זְמַנָּא אַחְרָא וְאִפִּילוּ שֶׁהָרִי כְּבָר הַזְכִּיר אוֹתָם הַקָּב"ה בְּמַצְרִים אֶת כָּל דִּינֵי הַפֶּסַח וְאֵם כֵּן לִמָּה הוֹצֵר הַקָּב"ה לְחֹזֵר עַל כֵּךְ פֶּעַם שְׁנִיָּה, אֲלֵא מִכָּל מָקוֹם עֲכָשׂוּ הוּא צִיּוּה אוֹתָם פֶּעַם אַחֶרֶת עַל כָּל פִּרְטֵי הַמִּצְוֹה שֶׁל הַפֶּסַח, בְּהַזְהָר אֲתֵר דְּכָל פְּקוּדֵי דְאֻדְיִיתָא בֵּיה אֲתִיְהִיבוּ. וְעַל דָּא בִשְׁנֵה הַשְּׁנִית שֶׁהוּא בֵּאֵר מִקוֹם שֶׁכָּל מִצְוֹת הַתּוֹרָה בּוֹ נִתְּנוּ שֶׁהוּא בֵּהָר סִינִי וְלֹכֵן כְּתוּב 'בִּשְׁנֵה הַשְּׁנִית'. מֵאִי בִשְׁנֵה הַשְּׁנִית בְּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן וְמֵהוּ הִפְרִיז שֶׁכְּתוּב 'בִּשְׁנֵה הַשְּׁנִית בְּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן'. אֲלֵא דְרָא עֲלָאָה הִיא, חֵד שְׁנָה וְחֵד חֲדָשׁ אֲלֵא הוּא סוּד עֲלִיּוֹן כִּי יֵשׁ בְּחִינָה הַנִּקְרָאת שְׁנָה וִישׁ בְּחִינָה הַנִּקְרָאת חוֹדֶשׁ. מַה בֵּין הָאִי לְהָאִי וְמָה הַהִבְדֵּל בֵּין זֶה לָזֶה. חֲדָשׁ: דָּא סִיְהָרָא אֲלֵא חוֹדֶשׁ זֶה הַמְלָכוֹת הַנִּקְרָאת לְבָנָה. שְׁנָה: דָּא שְׁמַשָּׁא, דְּנִהֲרִי לְסִיְהָרָא וְשְׁנָה זֶה הוּא הַנִּקְרָא שְׁמֶשׁ, שֶׁהוּא מֵאִיר לְמַלְכוּת הַנִּקְרָאת לְבָנָה כִּי עֲכָשׂוּ בַּמִּדְבָּר סִינִי הָאִיר ז"א לְמַלְכוּת מַה שֶׁלֹּא הִיָּה בְּמַצְרִים. וְכִיּוֹן הָזֶה בְּזְמַנָּא דְּכָל פְּקוּדֵי דְאֻדְיִיתָא

ממלכת הרשב"י

עיר וקדיש מן שמיא נחית

אֲתַמְסְרוּ בֵּיה וְדַבֵּר זֶה הִיָּה כֹאשֶׁר הִשְׁפִּיעַ ז"א לְמַלְכוּת אֶת כָּל מִצְוֹת הַתּוֹרָה וְלֹכֵן נֹאמְרָה מִצְוֹת הַפֶּסַח פֶּעַם שְׁנִיָּה בְּכָלִל כָּל הַמִּצְוֹת כִּי זֶה ז"א הִשְׁפִּיעַ לְמַלְכוּת וּמִשָּׁא"כ בְּמַצְרִים שֶׁמִּצְוֹת פֶּסַח נֹאמְרָה כֹאשֶׁר ז"א לֹא הִשְׁפִּיעַ לְמַלְכוּת.

כל דברי התורה הם סודות עליונים המולבשים בסיפורי התורה

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, וְזִי לְהַזְהִיר בְּרַשׁ דְּאָמַר, דְּהָא אֻדְיִיתָא אֲתָא לְאַחְזָא סְפוּרִין בְּעֲלָמָא, וּמִלִּין דְּהִדְרִיטִי רַשְׁבִּי אֹמַר אוֹי לְאוֹתוֹ הָאֵדָם הָאֹמֵר שֶׁהַתּוֹרָה בֵּאָה לְהַרְאוֹת וּלְסַפֵּר סִיפּוּרִים בְּעֲלָמָא וְדַבְרִים פְּשׁוּטִים שֶׁל לֵבָן וּבִלְעָם וְכדוּמָה. דָּאִי חָכִי, אִפִּילוּ בְּזְמַנָּא דָּא, אֲנִי יְכַלִּין לְמַעַבְדַּר אֻדְיִיתָא בְּמִלִּין דְּהִדְרִיטִי, וּבִשְׁבָּחָא יִתִּיר מְכַלְהוּ שֶׁאֵם כֵּן אִפִּילוּ בּוֹמֵן הוּא אֲנִי יְכֻלִּים לַעֲשׂוֹת תּוֹרָה בְּדַבְרִים פְּשׁוּטִים, וּבִשְׁבָּח וְיוֹפִי יוֹתֵר מִכָּל הַסִּיפּוּרִים שֶׁבְּתוֹרָה, כְּלוֹמֵר בְּמַעֲלוֹת יִתִּירוֹת כְּפִי שְׁכָל הָאֲנוּשִׁי, וְעוֹד אִי לְאַחְזָא מֶלֶךְ דְּעֲלָמָא, אִפִּילוּ אֵינּוֹן קִפְסִידִי דְּעֲלָמָא, אֵית בִּינִיָּהוּ מִלִּין עֲלָאִין יִתִּיר אִם הַתּוֹרָה בֵּאָה רַק לְהַרְאוֹת וּלְסַפֵּר דְּבִרֵי הַיָּמִים שֶׁל הָעוֹלָם, אִפִּילוּ אוֹתָם הַשִּׁירִים וְשִׁלְטֵי הָעוֹלָם שִׁישׁ לָהֶם סֵפֶר דְּבִרֵי הַיָּמִים, יֵשׁ בָּהֶם דְּבִרִים חֲשׁוּבִים וּמוֹעִילִים יוֹתֵר לְלַמּוֹד מֵהֶם חֲכָמָה וּמוֹסֵר. אִי חָכִי נִזִּיל אֲבִתְרִיָּהוּ, וְנַעֲבִיד מְנִיָּהוּ אֻדְיִיתָא, בְּהָאִי גִּוּוֹנָא וְאֵם כֵּן נִלְךְ אַחֲרֵיהֶם וְנַעֲשֶׂה מֵהֶם תּוֹרָה כְּדוּגְמָתָם. אֲלֵא, כָּל מִלִּין דְּאֻדְיִיתָא, מִלִּין עֲלָאִין אֵינּוֹן, וְרִזִּין עֲלָאִין אֲלֵא וְדָאִי כָּל דְּבִרֵי הַתּוֹרָה כּוֹלֵל הַסִּיפּוּרִים, הֵם עֲנִינִים נִשְׁגָּבִים וְסוּדוֹת עֲלִיּוֹנִים וְגוֹדִלִים.

המלאכים ברדתם לעולם הזה לובשים לבוש גשמי וכך גם התורה

תָּא חֲזִי, עֲלָמָא עֲלָאָה וְעֲלָמָא תַתָּאָה בְּחֵד מִתְקָלָא אֲתַקְלָו בֵּא וְרָאָה, הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן וְהָעוֹלָם

בגין דא יפקון מן ג

הַתַּחֲתוֹן בְּמִשְׁקַל אֶחָד נִשְׁקָלוּ, כִּי כָּל מַה שִׁישׁ לְמַעֲלָה יֵשׁ דּוּגְמָתוֹ לְמַטָּה, כְּמוֹ יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, מִלָּאכִי עֲלָאִי לְעִילָא יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה הֵם כְּנֶגֶד מִלָּאכִים הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעֲלָה. מִלָּאכִי עֲלָאִי כְּתִיב בְּהוּ, (תְּהִלִּים קד) עוֹשֶׂה מִלָּאכִיו רִחוּת בְּמִלָּאכִים הָעֲלִיּוֹנִים כְּתוּב בָּהֶם עוֹשֶׂה מִלָּאכִיו רִחוּת שֶׁהַקָּב"ה בֵּרָא אוֹתָם רִחוּת בְּלֹא גּוֹף גִּשְׁמִי, לִכֵּן. (תָּאִי בְּאַתֵּר עֲלָאָה) בִּשְׁעָתָא דְּנִחְתִּין לְתַתָּא (אָף עַל גַּב דְּנִחְתִּין), מִתְלַבְּשִׁי בְּלְבוּשָׁא דְּהָאִי עֲלָמָא בִּשְׁעָה שֶׁהֵם יוֹרְדִים לְמַטָּה לְעוֹלָם הַזֶּה, הֵם מִתְלַבְּשִׁים בְּלְבוּשׁ גִּשְׁמִי שֶׁל זֶה הָעוֹלָם. וְאִי לֹא מִתְלַבְּשִׁי בְּלְבוּשָׁא כְּגוּוֹנָא דְּהָאִי עֲלָמָא, לֹא יְכַלִּין לְמִיקָם בְּהָאִי עֲלָמָא, וְלֹא סָבִיל לֹון עֲלָמָא וְאֵם לֹא הִיוּ מִתְלַבְּשִׁים בְּלְבוּשִׁים כְּעֵין זֶה הָעוֹלָם, לֹא הִיוּ יְכֻלִּים לְעַמּוֹד בּוֹה הָעוֹלָם, וְגַם הָעוֹלָם לֹא הִיָּה יְכֻל לְסָבּוֹל אוֹתָם. וְאִי בְּמִלָּאכִי כֵּךְ וְאֵם בְּמִלָּאכִים הוּא כֵּךְ, אֻדְיִיתָא דְּבֵרָא לְהוּ, וְכֵרָא עֲלָמִין בְּלָהוּ, וְקִיּוּמִין בְּגִינָה, הַתּוֹרָה שֶׁכְּתוּב שֶׁבְּכּוּחָה בֵּרָא הַקָּב"ה אֶת הַמִּלָּאכִים וְאֶת עַם יִשְׂרָאֵל, וּבְכּוּחָה בֵּרָא גַם אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת, וְכָל הָעוֹלָמוֹת עוֹמְדִים וּמִתְקִיּוּמִים בְּכּוֹחַ לִימּוֹד הַתּוֹרָה, עַל אַחַת כְּמַה וְכְמַה, כִּיּוֹן דְּנִחְתִּת לְתַתָּא עֲלָמָא עַל אַחַת כְּמַה וְכְמַה כִּיּוֹן שִׁירְדָה לֹזֶה הָעוֹלָם לְלַמְדָה לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל, אִי לֹא דְמִתְלַבְּשָׁא בְּהָאִי לְבוּשִׁין דְּהָאִי עֲלָמָא אִם לֹא הִיָּתָה מִתְלַבְּשָׁת בְּאֵלּוּ הַלְבוּשִׁים שֶׁל עֲנִינֵי עוֹלָם הַזֶּה, לֹא יְכִיל עֲלָמָא לְמַסְכֵּל לֹא הִיָּה הָעוֹלָם יְכֻל לְסָבּוֹל קְדוּשָׁתָהּ, וְלֹא הִיָּה אֲפֻשֶׁר לְהִבֵּן אוֹרָה וְזִיּוּה וְעוֹמֵק סוּדוּתָהּ, כִּי עוֹד שֶׁאֵדָם מְלוּבָשׁ בְּגוֹף חוּמְרִי אִי אֲפֻשֶׁר שִׁישִׁיג שׁוֹם עֵינֵי רִחוּתִי.

מדוע דוד המלך ביקש גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך

וְעַל דָּא הָאִי סְפּוּר דְּאֻדְיִיתָא, לְבוּשָׁא דְּאֻדְיִיתָא אִיהוּ וְעַל כֵּן סִיפּוּר הוּא שֶׁבְּתוֹרָה הוּא לְבוּשׁ שֶׁל הַתּוֹרָה. מֵאֵן דְּחָשִׁיב דְּהַזְהָר לְבוּשָׁא אִיהוּ אֻדְיִיתָא מִמֶּשׁ, וְלֹא מֶלֶךְ אַחְרָא מִי שְׁחוּשֵׁב שׁוֹה הַלְבוּשׁ הוּא הַתּוֹרָה מִמֶּשׁ וְאֵין בֵּה דְּבֵר אַחֵר תַּחַת אוֹתוֹ הַלְבוּשׁ כְּלוֹמֵר סוּדוֹת הַתּוֹרָה, תִּיפַח רִחוּתָהּ, וְלֹא יָהָא לִיָּה חוֹלְקָא בְּעֲלָמָא דְּאֵתִי תַצֵּא רִחוּתָהּ וְיוֹמָתָה, וְלֹא יִהְיֶה לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם בֵּא. בְּגִין כֵּךְ אָמַר דָּוִד וּבִשְׁבִיל זֶה אָמַד דוֹד, (תְּהִלִּים קיט) גִּל עֵינֵי וְאֲבִיטָה נְפִלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ. מַה דְּתַחַת לְבוּשׁ דְּאֻדְיִיתָא הֵינּוּ שְׂאֻכָה לְהִבִּישׁ מַה שֶׁהוּא תַּחַת לְבוּשׁ הַתּוֹרָה, דִּהֵינּוּ הַסּוּדוֹת הַמְכּוּסִים בְּסִיפּוּרֵי הַתּוֹרָה.

תָּא חֲזִי, אֵית לְבוּשָׁא דְּאֵתְחִזִּי לְכָלִּא בֵּא וְרָאָה עוֹד מִשָּׁל לֹזֶה, כִּי יֵשׁ לְבוּשׁ הַנִּרְאָה לְכָל, וְאֵינּוֹן טַפְשִׁין, כֵּד חֲמָאן לְכָר נֶשׁ בְּלְבוּשָׁא דְּאֵתְחִזִּי לֹון שְׁפִירָא, לֹא מִסְתַּכְלִין יִתִּיר וְהַטְפֵּשִׁים כְּשִׁרְאוּם אָדָם שֶׁהוּא לְבוּשׁ בְּלְבוּשׁ יָפֵה, שֶׁנִּרְאָה לָהֶם הַדּוֹר בְּלְבוּשׁוֹ, אֵינּוֹם מִסְתַּכְלִים יוֹתֵר מִיָּהוּ אוֹתוֹ הָאָדָם, אֲלֵא מִחְשִׁיבִים אוֹתוֹ לְפִי חֲשִׁיבוֹת לְבוּשׁוֹ. אֲבָל בְּאֵמָתָה, חָשִׁיבוּ דְּהַזְהָר לְבוּשָׁא, גּוּפָא, וְחָשִׁיבוּ דְּגּוּפָא, נִשְׁמָתָא הַחֲשִׁיבוֹת שֶׁל זֶה הַלְבוּשׁ הוּא הַגּוֹף, וְחֲשִׁיבוֹת הַגּוֹף, הִיא הַנִּשְׁמָה.

זוהר על הפרשה

למעלה. דהא בגינייה אתער ההוא מלה, כביכול, כאלו הוא עבד ליה, והא אתמר מאחר שבגללו התעורר אותו הדבר השייך אליו למעלה, ולכן כביכול הוא עשה ותיקן אותו, ומשום כך כתוב בפסוק 'ויעשו' כי ע"י מצוות הפסח למטה נעשה התיקון השייך אליו למעלה והרי התבאר הענין (רמ"ק).

היצר הרע גורם לבני האדם לעסוק בדברי הבל ולא להשגיח על העוה"ב

(דף קנה ע"ב) רבי אבא הוה יתיב ליליא חד, ולעי באורייתא. והוה עמיה רבי יוסי ורבי חזקיה רבי אבא היה יושב לילה אחד ועוסק בתורה והיו עמו רבי יוסי ורבי חזקיה. אמר רבי יוסי, כמה אינון בני נשא תקיפו לבא, דלא משגיחי במלי דההוא עלמא כלום כמה קשי לב הם אלו בני האדם שהם אינם משגיחים בדברי העולם הבא כלל. אמר רבי אבא, בשרא דלבא, דאחידא בכל שיפוי גופא, קא עביד לון שמי שעושה להם את הדבר הזה הוא היצר הרע שבלב שהוא אחוז בכל אברי הגוף. פתח ואמר, (קהלת ו') יש רעה אשר ראיתי תחת השמש ורבה היא על האדם. יש רעה פירושו: דא איהי תוקפא בישא דלבא, דבעי לשלטא במלי דהאי עלמא, ולא אשגח במלי דההוא עלמא מדי שהרעה היא חוץ הרוע שבלב שהוא רוצה לשלוט על האדם בכדי שיעסוק בדברי ההבל של העולם הזה ועי"כ הוא לא ישגיח בדברי העולם הבא בכלל.

סודות התורה מלוכשים בסיפורים דעלמא

אמאי איהי רעה ולמה דבר זה הוא רעה גדולה. קרא דבתריה אוכה, דכתיב אלא הפסוק שאחריו מוכיח על זה שכתוב איש אשר יתן לו האלהים עושר ונכסים וגו' וכבוד ואינו חסר לנפשו מכל אשר יתאוה ולא ישליטנו האלהים לאכול ממנו כי איש נכרי יאכלנו זה הבל וחלי רע הוא. האי קרא קשיא, כיין דכתיב ופסוק זה קשה שהרי כתוב ואינון חסר לנפשו מכל אשר יתאוה, אמאי ולא ישליטנו האלהים לאכול ממנו, דהא אינו חסר לנפשו כלום ולכאורה למה כתוב ולא ישליטנו וכו' הרי כבר נאמר שהוא לא חסר כלום והוא ממלא את כל תאוותיו, אלא דזא איהו, וכל מלוי דשלמה מלכא, מתלבשן אינון במלין אחרנין אלא בודאי יש סוד בדבר כי כך הם כל דבריו של שלמה המלך שהם סודות המלוכשים בדברים, במלי דאורייתא, דאינון מתלבשן בספורי עלמא אחרים כי הם כדברי התורה שהם סודות המלוכשים בסיפורים בעלמא.

שבמלכות. ונשמתא לנשמתא, דא איהו עתיקא קדישא והנשמה לנשמה הוא עתיקא קדישא, דהיינו א"א המתלבש בו"א מטבורו ולמטה, ובו הם הסודות העמוקים שבתורה שיתגלו רק לעתיד לבוא כנוכר לעיל. וכלא אחידא דא כדא והכל אחוז וקשור זה בזה, כי א"א מתלבש בו"א וז"א במלכות, ומלכות בעולמות בי"ע ובכל צבאם.

אשריהם הצדיקים שמתבוננים בתורה כראוי

ווי לאינון חייביא, דאמרי דאורייתא לאו איהי אלא ספורא בעלמא, ואינון מסתכלי בלבושא דא ולא יתיר ומסיק רבי שמעון ואומר, אוי לאלה הרשעים האומרים שהתורה אינה אלא סיפורים בעלמא, והם מסתכלים רק בזה הלבוש ולא יותר. זכאין אינון צדיקייא, דמסתכלי באורייתא כדקא יאות אשריהם הצדיקים שמתבוננים בתורה כראוי, כי חמרא לא יתיב אלא בקנקן היין אינו יושב ונמצא אלא בקנקן. כך אורייתא, לא יתיב אלא בלבושא דא כך התורה אינה יושבת אלא בלבוש הזה. ועל דא לא בעי לאסתכלא, אלא במה דאית תחות לבושא ועל כן לא צריכים להסתכל אלא במה שיש תחת הלבוש. ועל דא, כל אינון מלין וכל אינון ספורין, לבושין אינון ועל כן כל אותם הדברים שבתורה, וכל אותם הסיפורים הם רק לבושים של התורה בכדי שיוכל העולם לסבול את קדושתם.

כל מי שעושה מצוה כראוי הרי הוא כאילו הוא עושה ומתקן את התיקון שכנגדו למעלה

ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו (במדבר ט) וקשה. מאי ויעשו למה כתוב 'ויעשו' ולא וישחטו בני ישראל את הפסח (מק"מ). אמר רבי יוסי, הא אתמר, כל מאן דאחזי עובדא לתתא כדקא יאות, כאלו עביד ליה לעילא אלא אומר רבי יוסי שהרי כבר למדנו שכל מי שמראה את המעשה למטה כראוי הרי הוא כאילו הוא עושה ומתקן את המעשה שכנגדו

מן גלותא ברחמי

החכמים עבדי המלך מסתכלים בנשמת התורה שהיא תורת הסוד

כהאי גוונא, אורייתא אית לה גופא כעין זה, התורה יש לה גוף, ואינון פקדי אורייתא, דאקרון גופי תורה ואילו הם מצוות התורה ודיניה הנקראים גופי התורה. האי גופא מתלבש בלבושין, דאינון ספורין דהאי עלמא וזה הגוף מתלבש בלבושים שהם סיפורים של זה העולם שבתורה, כאילו הסיפורים גרמו את המצוות, כמו מצות גיד הנשה בסיפור של יעקב שנאבק עם המלאך, והלכות נחלות בסיפור של בנות צלפחד וכדומה, וכן מכל סיפורי האבות אפשר ללמוד מהם מוסר ומדות טובות וחסידות. טפשיין דעלמא, לא מסתכלי אלא בההוא לבושא דאיהו ספור דאורייתא הטפשים שבעולם אינם מסתכלים אלא בזה הלבוש שהוא הסיפורים שבתורה, ולא ידעי יתיר, ולא מסתכלי במה דאיהו תחות ההוא לבושא ואינם יודעים יותר, ואינם מסתכלים במה שיש תחת זה הלבוש. אינון דידעין יתיר, לא מסתכלן בלבושא, אלא בגופא דאיהו תחות ההוא לבושא אלו הת"ח שיודעים יותר, אינם מסתכלים בלבוש, אלא בגוף שהוא תחת אותו הלבוש. חייביא, עבדי דמלכא עלאה, אינון דקימו בטורא דסיני החכמים שהם עבדים של המלך העליון, אותם שעמדו על הר סיני, לא מסתכלי אלא בנשמתא, דאיהי עקרא דכלא, אורייתא ממש אינם מסתכלים אלא בנשמת התורה שהיא עיקר כל התורה ממש, כלומר שיודעים שבסיפורים וגם בגופי התורה יש פנימיות, שהם רזי התורה והכוונות שצריך לכון בכל מצוה ומצוה. (ולעלמא) ולזמנא דאתי, זמנין לאסתכלא בנשמתא דנשמתא דאורייתא ולעתידי לבוא הם עתידים להסתכל ולהתבונן בנשמה של הנשמה של התורה, כי אחר תחיית המתים עתיד הקב"ה לדרוש תורה חדשה בסודות נעלמים, מה שאי אפשר בזמן הזה לידע מהותה.

גם בפרצופים העליונים יש לבוש וגוף ונשמה ונשמה לנשמה

תא חזי, הכי נמי לעילא בא וראה, כך גם כן הוא למעלה בפרצופים העליונים, אית לבושא, וגופא, ונשמתא, ונשמתא לנשמתא יש לבוש, וגוף, ונשמה, ונשמה לנשמה, דהיינו, שמיא וחיליהון. אלין אינון לבושא השמים וצבאם וכל עולמות בי"ע הם סוד לבוש המלכות דאצילות המנהגת את העולם, וכנגד זה הם סיפורי התורה שבהם נתלבשו המצוות. וכנסת ישראל, דא גופא וכנסת ישראל שהיא המלכות דאצילות היא סוד הגוף, וכל מעשה המצוות תלויות בה, ולכן היא נקראת מצוה, דמקבלא לנשמתא, דאיהי תפארת ישראל שהיא מקבלת את הנשמה שהיא סוד תפארת ישראל דהיינו ז"א. ועל דא איהו גופא לנשמתא ועל כן המלכות היא גוף לנשמה, כי ז"א מתלבש בה כנשמה בתוך הגוף. ומפרש נשמתא דאמין דא תפארת ישראל, דאיהי אורייתא ממש הנשמה שאמרנו היא תפארת ישראל, שהיא התורה שבכתב ממש, שם גוונים כל סודות המצוות

שבשמים. אך כאשר מערבים בלימוד דברים בטלים, כיצד נרצה שלימודנו יתקבל לרצון לפני הקב"ה?!

לפני תפילת נעילה, קם ותבע מתלמידיו: הקבלה של בן תורה היא, לא לשיח שום שיחה בטלה באמצע הלימוד...

תורה לשמה בישיבת פורת יוסף

ראש ישיבת פורת יוסף, רבי יהודה צדקה זצ"ל, התבטא ואמר ש"שמן זית זך" הוא בגימטריא "פורת יוסף" - מי שלומד אצל רבני ישיבת "פורת יוסף", שידע שזה שמן זית זך, אמיתי וטהור.

"אני יודע", אמר מורנו הרב שליט"א, "למדנו ב'פורת יוסף'. כל הרבנים שלנו, היו מכוונים מעשיהם לשם שמים בלבד, רק לטובת עם ישראל ותלמידי הישיבה. כך היה מורנו רבי עזרא עטיה, ואני שלמדתי אצל תלמידיו מורנו רבי יהודה צדקה, חכם בן ציון, חכם יוסף עדס, הרב עזרא שעזי - ממשיכי דרכו אשר החדירו את מורשתו וכל מעשיהם היו רק לשם שמים. אף אחד לא כיוון לטובת עצמו בכל דבר ועניין. כמו שאמר הרב, 'שמן זית זך כתית למאור'. צריך אדם, שבמשך כל שנות חינוכו יכתוש עצמו לעמול בתורה, יום ולילה לא ישבתו."

פעולותיו הגדולות בזמן המלחמות

אחד הדברים שהחדיר רבי יהודה צדקה זצ"ל בלב תלמידיו וחניכיו הוא האמונה בסגולת התפילה ובזכות של לימוד התורה.

בשנת תשכ"ז, בטרם פרוץ "מלחמת ששת הימים", כשהיה היישוב בארץ ישראל שרוי בצרה גדולה, הזעיק ראש הישיבה את תלמידיו להרעיש עולמות בתפילה ובתחנונים, באמירת תהלים ו"סליחות" ותקיעה בשופרות להמתקת הדינים, למען ישוב חרון אפו ית' מארצו ומנחלתו. הרב גם בחר אז בעשרה אברכים מצוינים מחכמי הישיבה, שישבו ויעסקו בתורה ללא הפוגה, עד שיחלפו ימי

שרפי קודש

זה נעשה בעזרת כח הרצון הגדול שהיה לו ליעקב, כנ"ל.

וזהו אחד העיקרים הגדולים, שאדם יעורר את הרצון שלו ללמוד תורה בחשק ובהתלהבות גדולה, וכן המצוות כולן, יעשה אותן בשמחה, ובזה יראה לה' ית' כי חפץ הוא לקיים רצונו.

לא לדבר בשעת הלימוד

בימים הנוראים, בישיבת "פורת יוסף" בירושלים, היתה אורה רצינית ומתוחה שוררת בהיכל התורה הגדול של חכמי המזרח. לפני תקיעת שופר היו נאמרים דברי כיבושין מפני ראש הישיבה הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל. באחת השנים נשא ראש הישיבה את משלו ויאמר:

אדם שזכה לארח בצל קורתו את

המלך,

והכין עבורו מעדנים הראויים לעלות על שולחן מלכים, אם פה ושם נתפזרו לו בין המעדנים גרגרי אבק ועפר - האם יקבל המלך את המעדנים בצורה כזאת? כאשר עוסקים בתורה, אנו מגישים מטעמים לאבינו

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו של מן הגאון המקובל חכם **בניהו שמואלי** שליט"א על רבותיו חכמי ישראל **שרפי קודש'** ומה ששמע מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

המשך מעשיות על מרן ראש ישיבת פורת יוסף הגאון הגדול **רבינו יהודה צדקה זיע"א**

תאבון בקיום המצוות

מרן ראש הישיבה, הגר"י צדקה זצ"ל, שאל:

דוד המלך אומר: "דרך מצוותיך ארוץ, כי תרחיב לבי". למעשה, מדוע מציין דוד המלך את הריצה? די היה לציין את עצם המעשה עצמו. וכי יש לפקיד להתפאר שהגיע לעבודה בריצה?

תירץ הרב: פשוט הוא, שהריצה מעידה על הרצון הגדול ומסירות הנפש שהיה לדוד

המלך. לדוגמא, חולה שהולך

לרופא ומתאונן על כאבים שיש לו, הרי הרופא לא ישאל אם החולה אוכל, כי אם לא היה אוכל לא היה יכול לחיות. אלא, הרופא ישאל 'האם יש לך תאבון? יש לך רצון לאכול?' ולפי התשובה, כך קובע הרופא את האבחנה שלו וגם מעודד אותו לאכול, כי הרצון לאכול ולהתרפאות זו ההחלמה. לכן, דוד המלך לא מתפאר בכך שמניח תפילין, אלא כותב על התאבון והרצון לקיים מצוות, המעידות על בריאות הנפש וטוהר הנשמה.

מצינו אצל יעקב אבינו ע"ה, שנאמר בו 'ויגל את האבן מעל פי הבאר'. אומר רש"י, "כאדם המוציא המכסה מעל הצלוחית". השאלה היא, כיצד הצליח? האם הקב"ה שינה מעשה בראשית? לא ולא. לא כך היה. אלא, כל

חכמי ורבני פורת יוסף

לעורר רחמים ושלוש על ישראל.

אחרי כל סדר תפילה ואמירת סליחות, נהג רבינו זלה"ה לומר לתלמידי הישיבה: "אם אנו רוצים שהתפילות תתקבלנה בשמים, חייבים להסמיך מיד תורה לתפילה, כדרך שמצינו (ברכות ח' ע"א) באמוראים שהתפללו בין "עמודי דגירסא". מן הראוי ללמוד כעת הרבה בחשק ובהתלהבות".

פעם, הוסיף וסיפר להם מעשה נורא מימות השואה, כשהצוררים הגרמנים ימ"ש עמדו לפלוש לארצנו הקדושה. המקובל הצדיק, חכם סלמן מוצפי זלה"ה, הקהיל רבים מאחב"י לתפילה ותחנונים אצל קבר רחל אמנו ע"ה ואצל ישני חברון האבות הקדושים. אחרי התפילות חזר רבי סלמן לביתו, ושכב לנוח מעט עד שנדרם על מיטתו. פתאום הראוהו בחלום פסוק מספר ירמיה (מו, ג) "לא הפנו אבות אל בנים מרפיון ידיים", ובהמשך חלמו פירשו עבדו את הרמז שבפסוק, כי על אף שהשתטחו בתפילה

על קברי אבותיהם, לא הפנו האבות אל הבנים, כלומר, לא זכו שתעמוד זכות אבות לבנים להביא עליהם תשועה שלמה. ולמה? "מרפיון ידיים" - מפני שהיו ידיהם רפות מן התורה! והסכנה הנוכחית מהגרמנים ימ"ש חלפה כי רצונו ית' שלא יכנסו הצוררים לא"י.

את הסיפור הזה ואת פשרו קיבל רבינו מבעל המעשה גופו, הוא חכם סלמן מוצפי זלה"ה. התלמידים ב"פורת יוסף" ששמעו את הסיפור הזה ממקור ראשון, התפעלו ממנו מאוד, והתעוררו ללמוד אח"כ בחשק ובהתלהבות, כשהם נוהרים מפני רפיון ח"ו בעסק התורה.

ישראל ואתיות קר"ע שט"ן, להמתיק הדינים מכלל ישראל ולבטל גזירות קשות מעליהם. כך גם ארגן והנהיג שיקראו בציבור בהיכל הישיבה

חכמי ורבני פורת יוסף עם הרב צדקה והרב עובדיה במירון

מדי ערב ראש חודש - שהוא "יום כיפור קטן" המסוגל להרבות בו תפילה ותשובה לכפרתם וישעם של ישראל - את כל ספר התהלים, מהחל עד כלה. אחר היו אומרים סליחות לישועת כלל ישראל. הוא היה מבקש מהאי חסידא ופרישא, כה"ר אברהם הררי-רפול זלה"ה, לרדת לפני התיבה ביום זה כשליח הציבור. אף הוא עצמו היה עולה אל הדוכן בסיום התפילה, להשמיע דברי מוסר וכיבושין שיש בהם כדי לעורר את הלבבות - מה נהדר ומרגש היה המחזה.

כשהבחין פעם, שחלק מהאברכים נשמטו מתפילת רבים זו - אולי מפני הסיבה שחששו לביטול תורה, קראם רבינו אליו והודיעם שהנהיג סדר זה ע"פ הוראתו המפורשת של רבינו עזרא עטייה זלה"ה. אף הקריא בפניהם מספר "כף החיים" חלק אורח חיים (סימן תי"ז ס"ק י"ג), שהביא משמו של ה"פרי חדש", שכך היה מנהג קדום בעיה"ק ירושלים, שבכל ערב ראש חודש התכנסו החכמים וערכו כסדר הזה לימוד ותפילה,

החירום. והתנה עימם, שלא יתעניינו בשום עניין חיצוני - אפילו לא בחדשות היום. אלא כל מעיינם בימים אלו יהיה אך ורק בלימוד התורה וריבוי תפילה ותחנונים.

וכך אמר: הרי אפילו בסדום הרשעה, אלמלי היו בה עשרה צדיקים, היה הקב"ה נושא פנים בגללם לכל הדור. כל-שכן אצלנו, אם נושיב עשרה צדיקים לעסוק בתורה ולהסיח דעת מכל הסובב אותם בימי חרדה ומתח אלו, בוודאי זכותם יכולה להגן על כל הדור...

ובימי "מלחמת יום הכיפורים" תיקן רבינו תקנה ביישיבת פורת יוסף להתחיל את הסדר בצהריים חצי שעה יותר מוקדם, כדי להרבות את כח התורה בעולם.

אף בימי "מלחמת המפרץ", בשנת תשנ"א, זמן קצר לפני פטירתו של רבינו, ארגן קבוצה גדולה מקרב תלמידיו שיתפללו ויאמרו סליחות בליל ששי לישועת ישראל. יחד עם זאת, תבע מהם שנוסף על התפילה יקבלו על עצמם איזו הנהגה טובה ותיקונים לתשובה וכפרה. רבים קיבלו על עצמם קבלות של חיזוק, ובפרט לכוון בכל ברכה וברכה שמברכים, ולחלקה לג' חלקים נפרדים בכדי להקל על הכוונה. וכן היו שקיבלו על עצמם להשלים מאה ברכות.

תפילת עמלי תורה

מרוב אהבתו שאהב את ישראל קדושים, יחיד כרבים, היה רבינו משתתף עמהם בצערם, כמי שבכל צרתם לו צר, והיה שופך מעומק לבו צקון לחש

לרווחתם ולישועתם. בכל מקרה ששמע אודות יהודי חולה או יהודי השרוי בצרה, נתמלא כולו כאב ועוגמת נפש, כאילו הוא עצמו נתון באותו מצב.

בכל מקרה לגופו, היה חושב כיצד ביכולתו לעזור, ומה ניתן לעשות כדי להקל על האיש בחוליו או בצרתו, אם זה בהפניה לרופא מתאים, או אם יש צורך בעזרה כספית או תמיכה נפשית ומיילית רכות ומפייסות. מיד היה מסמיך מחשבה למעשה. ואף לאחר שהשלים והגיש עזרתו באופן מעשי, לא נח ולא שקט ומיד היה מתייצב לעורר רחמי שמים על האיש המסכן, בתפלה ובתחנונים.

מלבד תפילותיו על המצוקים שהתפלל בינו ובין עצמו, ביחידות, נהג לערוך מפקידה לפקידה תפילות בציבור, כדי לעורר רחמים על כלל ישראל כולו. במשך שנים רבות הנהיג, שבזמן פתיחת ארון הקודש, שהוא כידוע עת רצון, יאמרו הקהל פסוקי תהלים (מפרק קי"ט) על פי סדר אותיות

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיושר

המשך הלכות בורר - סי' שיט

אבל בדבר שהיה אפשר לשנותו גם בלא הסינון אפילו ע"י הדחק מותר להפרידו ולא הוי בורר,

וממילא בזמנינו שמכונים תמצית עם עלי תה ומוזגים מהתמצית לכוס, יכול להיות שיפלו מעט מהעלים לתוך הכוס ביחד עם התמצית, וכיון שאפשר לשנות את התה גם אם מעט העלים הללו אין בהם איסור בורר, [אמנם אם נפלו הרבה עלים באופן שהוא לא יכל לשנות את התה, יש איסור לבוררם].

אדם שעבר וברר בשבת באיסור האם מותר לאכול את האוכל הנברר ?

כתב בשו"ע (סי' שיח סעי' א) המבשל בשבת במזיד אסור לו לעולם ולאחרים מותר למוצ"ש מיד, ובשו"ג אסור בשבת לכולם ולמוצ"ש מותר לכולם מיד.

אמנם באיסור בורר נחלקו האחרונים. דעת ההלכה ברורה (מעשה שבת אות ח) שנכון להחמיר שלא לאוכלו בשבת ואפילו אם יחזור לערבו, אבל אם ברר פסולת מאוכל ע"ד לאוכלו לאלתר אע"פ שעבר איסור מותר לאוכלו, [משום שכל שהוא מחלוקת הפוסקים בדיעבד אם עבר ועשה מותר להנות ממנו], וטוב שיחזור לערב האוכל והפסולת בחזרה, אמנם דעת החזו"ע (ח"ד עמ' תמב) שבכל גווני אם חזר ועירב מותר לו לאוכלו, כיון שלא הועילו מעשיו הראשונים, ועוד שהוא שנוי במחלוקת הפוסקים [וכדלעיל], ועוד שלא נעשה מעשה בגוף הדבר כמו במבשל שהשתנה גוף הדבר, ועוד שיכל לעשות בדרך היתר, אז גם שעשה באיסור בדיעבד יכול להנות מהברירה.

[אמנם כשהוא חוזר ומערב הוא לא מכפר על האיסור של בורר, רק לענין להנות מהדבר הנברר מועיל, משום שלא הועילו מעשיו].

האם מותר לברור פסולת מאוכל סמוך ביותר לאכילתו ?

נחלקו באחרונים האם שהברירה סמוכה מאוד לאכילתו יהיה מותר לברור אף פסולת מאוכל, דעת המהר"י אבולעפיא שיש להתיר אם הוא סמוך לאכילתו ממש,

והביא ראיה לדבריו מדברי הרא"ש (בתשובה כלל כב סי' ט) שכתב, שאם הוא רצה לברור מהמים את היבחושים כדי לשנותם, מניח מפה על הכוס ושותה, א"כ מוכח מכיון שהברירה סמוכה לשתיתו מותר לברור,

אמנם דעת המהריט"ץ שאין להתיר לברור אפילו הוא סמוך ביותר לאכילתו או לשתיתו, ומה שהתיר הרא"ש, הוא רק אם הוא בשעת אכילה או שתיה ממש, אבל אם הוא בורר ורק לאחר מכן אוכל אף שהוא סמוך ביותר אין להתיר לברור, (שו"ת מהריט"ץ הישנות סי' רג).

אמנם להלכה הכריעו האחרונים כדעת המהריט"ץ שרק אוכל מפסולת מותר לאלתר ולא פסולת מאוכל (חזו"ע עמ' קעח ועמ' קפד)

האם מותר לברור את עלי התה מהכוס או ע"י הקומקום ?

כתב בב"י (סי' שיט אות טז) מים שיש בהם תולעים, מותר לשנותם ע"י מפה, [כלומר שיניח מפה על שפת הכוס, וממילא ישארו התולעים בכוס, ורק המים יעברו לפיו], ולא נחשב כבורר כיון שהוא בשעת שתיה ממש, ולא שייך בורר אלא קודם האכילה או השתיה, וצריך את הטעם הזה רק בתולעים, כיון שבלא סינון לא היו שותים את המים,

מעשה ביהודי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הרב"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאברכי מוסדותינו

שכר רכב והשתמש בו למונית

שאלה: כבר תקופה ארוכה שיוסף שוכר את רכבו של שכנו כל צהריים למשך חמש שעות, השכן שתמה על הדבר מה יש ליוסף לעשות עם רכבו כל צהריים חקר אחר הדבר והתברר לו שיוסף עושה הסעות עם הרכב והוא משתמש בו כ"דרייבר" ומרוויח כסף הרבה מעבר למה שהוא משלם לו עבור השכירות, השכן תובע את יוסף שעשה סחורה במכוניתו ועלי ולשלם לו את כל הרווחים שהרוויח מהמכונית.

תשובה: יוסף אינו צריך לשלם לבעל הרכב מה שהרוויח.

הנימוק: פסק הרמ"א (בסימן שסג ס"י) השוכר בית מחבירו וחזר והשכירו לאחרים ביותר ממה ששכרו, אם היה לו רשות להשכירו לאחרים בענין שנתבאר לעיל סי' שט"ז [שהתנה עימו שיוכל להשכיר, או שהשכיר למספר נפשות כמו שולן], המותר הוא שלו. ואם לא היה לו רשות להשכירו, המותר לבעלים. והקשה הקצוה"ח (סק"ח) שהרי אמרו בגמרא (ב"מ לה:) (דהשוכר פרה מחבירו והשאלה לאחר ומתה, שאע"פ שהשוכר אינו חייב לשלם למשכיר על הפרה שמתה, ואילו המשאל חייב לשלם לשוכר על הפרה שמתה, כיון ששואל חייב גם באונס, מכל מקום אין השוכר הראשון יכול לעשות סחורה בפרתו של המשכיר, ועליו לשלם לו את הרווח שהרוויח מהפרה, ומאי שנא הכא שהשוכר לוקח את הרווח לעצמו. ותירץ שיש הבדל בין השוכר פרה והשאלה לאחר, ששם המשאל משלם לשוכר את הקרן, היינו גוף הפרה שמתה, והיא היתה שייכת לבעל הפרה לכן צריך השוכר להחזירה, אבל בשוכר בית וחזר להשכירו לאחר, השוכר השני אינו משלם על גוף הבית אלא על השימוש בו, והשימוש היה שייך לשוכר הראשון, לכן גם התשלום הולך לשוכר ולא למשכיר, כי זה סחורה שלו ולא של בעל הפרה. והנה כאן בנידון דידן נראה שכיון שהשכן לא התנה עימו שלא יקח אנשים בשכר היה מותר לו לעשות זאת, והתשלום אינו על גוף הרכב אלא על השימוש בו, וכן על הנסיעה של הדרייבר, ואין זה אלא סחורה של השוכר ואינו צריך לשלם לבעל הרכב את הכסף שהרוויח.

לזכרון עולם בהיכל ה'

איגרת ל בני הנעורים

עד שגם אם יוכל להפטר ממנה ימצא את הדרכים להתגבר ולקיימה. געגועים וציפיה למצוה הם דברים שברגש, בחינה של חכמת הלב.

לכן אמרו: "חכם לב יקח מצוות" - זהו משה רבינו, שהיה מתעסק וסובל את ארוננו של יוסף, וישראל כולם התעסקו בבית מצרים. ודרש ר' שמלאי: "מפני מה נתאוו משה להכנס לארץ ישראל וכי לאכול מפריה ולשבוע מטובה הוא צריך, אלא כך אמר משה הרבה מצוות נצטוו ישראל ואינם מתקיימים אלא בארץ ישראל אכנס אני לארץ כדי שיתקיימו כולם על ידי" (סוטה יג.). משה רבינו היה יכול לחיות בפטור, ללא עבירות, אבל מהותו לחיות בתוך מצוה. גדולתו של "חכם לב".

איתא בברכות (סא): "בשעה שהוציאו את רבי עקיבא להריגה זמן קריאת שמע היה, והיו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל, והיה מקבל עליו עול מלכות שמים, אמרו לו תלמידיו: רבנו עד כאן, אמר להם: כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה בכל נפשך אפילו הוא נוטל את נפשך אמרתי מתי יבוא לידי ואקיימו ועכשיו שבא לידי לא אקיימו, היה מאריך באחד עד שיצתה נשמתו באחד. יצתה בת קול ואמרה: "אשרך רבי עקיבא שיצאה נשמתך באחד".

וצריך לבאר מה באה להוסיף וליידע אותנו הבת קול הרי הכל ראו שנשמתו יצאה באחד, ולכאורה אמרה את הידוע לנו. ויש לומר שהבת קול באה לגלות לנו על גדולתו של ר"ע. - אשרך שכל ימך ציפית ושאפת לקיים מצוה זו של קידוש השם, והיינו כל ימך דאגת וחרדת שלא תיפטר מהעולם והיא לא באמתחתך, על זה "אשרך" - כלומר כאן מתבטאת הגדולה שלך שיצאה נשמתך באחד (בתיבה שבה מכוונים להיות נהרג על קידוש השם, עיין ב"ח סימן ס"א) בדבר שהיית דואג ומצפה לו. ודו"ק.

בתענית (כא): מסופר על נחום איש גמזו ש"היה סומא בשתי עיניו, גידם בשתי ידיו, קיטע בשתי רגליו וכל גופו מלא שחין, וכו' אמרו לו תלמידיו: רבי, מאחר

שצדיק גמור אתה למה עלתה לך כך? אמר להם: בני, אני גרמתי לעצמי שפעם אחת הייתי מהלך בדרך לבית חמי והיה עמי משוי ג' חמורים אחד של מאכל אחד של משתה ואחד של מיני מגדים, בא עני אחד ועמד לי בדרך ואמר לי: רבי, פרנסני. אמרתי לו: המתן עד שאפרוק מן החמור, לא הספקתי לפרוק מן החמור עד שיצתה נשמתו. הלכתי ונפילתי על פניו ואמרתי עיני שלא חסו על עיניך יוסמו, וידי שלא חסו על ידיך יגדמו, ורגלי שלא חסו על רגליך יקטעו, ולא נתקרה דעתי עד שאמרתי כל גופי יהא מלא שחין".

ויש לשאול, וכי מה היה עליו כבר לעשות שהרי לא התמהמה, ולכאורה עשה את הצריך לעשות. ויש לומר נחום איש גמזו תבע מעצמו מפני שהבין שהיה חסר לו בדאגה ובחרדה בעצם ערך קיום מצוה זו של צדקה וחסד, שאם כן ודאי שהיה מזדרז טפי בפריקת המאכל כדי לזכות בה, וממילא לא היה נגרם מה שנגרם, והבין שהחיסרון הזה היה בעוכריו, ולכן טבע מעצמו כל הני יסורים. ודו"ק.

שלא יסיתהו יצרו הרע, וימנעוהו מעשיית המצוה. חרדה זו על עסק התורה עושה את גדולתו יתר על מי שאינו מצווה, אשר עושה המצוות ללא חרדה.

מובא בגמ' (עבודה זרה ג.) לעתיד לבוא, לאומות העולם לא יהיה חלק ושכר בתורה מפני שלא קיבלו אותה עליהם, ולכן אומרים לקב"ה: "רבש"ע, תנה לנו מראש ונעשה, אמר להן הקב"ה שוטים שבעולם מי שטרך בערב שבת יאכל בשבת ומי שלא טרך בערב שבת מהיכן יאכל בשבת?! אלא אעפ"י כן מצוה קלה יש לי וסוכה שמה לכו עשו אותה. מיד כל אחד ואחד נוטל ועושה סוכה בראש גגו והקב"ה מקדיר עליהם חמה בתקופת תמוז, וכל אחד ואחד מבעט בסוכתו ויוצא שנאמר "ננתקה את מוסרותינו ונשליכה ממנו עבותימו", וכו', והאמר רבא מצטער פטור מן המצוה, נהי דפטור בעוטי מי בעטי (בתמיה) מיד הקב"ה יושב ומשחק בהם שנאמר "יושב בשמים ישחק" (תהלים ב, ד) אמר ר' יצחק: אין שוחק לפני הקב"ה אלא אותו יום בלבד". ופירש"י שאין שוחק לפני הקב"ה אלא ביום זה על שאמר "ננתקה את מוסרותימו - כלומר על שאמר ננתקה מצות סוכה שהטילו עלינו. וצ"ב מדוע דווקא ביום זה הקב"ה יושב וצוחק? ויש לומר מפני שכאן מתגלת "קטנותם" של גוים ויחסם כלפי המצוות, אף שמצטער פטור מהסוכה אבל לבעוט ולבזות מוכיח בעליל את פנימיותם. אם כן הקב"ה כביכול שוחק כי מוכח שמשפטו עליהם אמת (שאין להם חלק ושכר בתורה, כפי שפסק בתחילה). גדולת האדם מתבטאת בהערכה וביציפה לעשיית המצוה. תגובת האדם הכשר על חסרונם בעשיית המצוה הוא צער, הגוים עושים את ההיפך בועטים ומבזים, כאן מתבטאת ומתגלית קטנותם.

איתא בברכות (כח): "ר' זירא כי חליש מגירסיה הוה אזיל ויתיב אפיתחא דבי ר' נתן בר טובי, אמר כי חלפי רבנן איקום מקמייהו ואקבל אגרא". חלש, פטור מהלימוד (אנוס רחמנא פטריה) אבל אם באפשרותו לקיים מצוות אחרות, למה שייגרע מהם.

"חכם לב יקח מצוות" (משלי י, ח) ונראה לבאר למה דייק הפסוק לומר "חכם לב", והיה מסתבר יותר לומר בסתם חכם יקח מצוות, שהרי בלב שוכן הרגש ולא חכמה. אלא לומר לנו, כדי לזכות ליקח מצוות צריך שתהיה לאדם חכמה מיוחדת בלבו, צריך געגועים ציפיה וחרדה לעשיית המצוה

במה מתבטאת גדולת האדם

"בהעלותך את הנרות אל מול פני הנרות יאירו שבעת הנרות" (במדבר ח, ב)

"בהעלותך" - למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים, לפי שכשראה אהרן חנוכת הנשיאים חלשה דעתו שלא היה עמהם לא הוא ולא שבטו, אמר לו הקב"ה חייך שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומטיב את הנרות (רש"י, במדבר ח, ב). אהרן דואג ומצטער, חלשה דעתו, מדוע נמצא נפסד מקורבנות הנשיאים, אמר לו הקב"ה: אתה מצטער שאין לך חלק במצוה, אתה מצטער שאין אתה זוכה לקיימה, "חייך שלך גדולה משלהם".

והביאור בכך - לחיות מודאג ומצטער על הפסד מצוה, **מתבטאת את גדולת האדם**. לכן התכוון הקב"ה במאמרו: "שליך גדולה משלהם" - כלומר מעלתך גדולה ממעלתם מפני שמצטער אתה על גרעון המצוה, אם כן ראוי אתה לגדולה משלהם, אתה תטיב את הנרות.

יסוד זה מתבאר בהמשך הפרשה בדין אכילת קרבן הפסח אשר אנשים טמאים אסורים בו, וכתוב התם (במדבר ט, ז) "ויאמרו האנשים ההמה אליו למשה, אנחנו טמאים לנפש אדם למה ניגרע מבלתי הקריב את קרבן ה' במועדו בתוך בני ישראל". וכתב הספרי על אנשים אלו "מגיד שהיו בני אדם כשרים וחרדים על המצוות" - אדם שפטור מהמצוה, ומצד הדין אינו חייב בה ואעפ"י כן דואג וחרד שהרי בכל אופן נמצא נפסד מעצם עשייתה, "למה ניגרע?" הם שואלים כואבים - לדאוג ולהצטער על שלא זוכה בעשיית מצוה מעלה היא באדם, וראוי הוא לתואר כשר וחרד. **בברכות (לה):** איתא, "בא וראה שלא כדורות הראשונים דורות האחרונים, דורות הראשונים היו מכניסים פירותיהן דרך טרקסמון (שערי החצר והבית) כדי לחייב במעשר, דורות האחרונים מכניסים פירותיהן דרך גנות דרך חצרות ודרך קרפיות כדי לפטור מן המעשר, דאמר רבי ינאי אין הטבל מתחייב במעשר עד שיראה פני הבית".

מעלת הראשונים התבטאה בזה שכל מהותם היתה לחיות במצוה ולא איך לחיות ללא עבירה.

מעלת גדולת האדם נמדדת ביציפה ובשייכות ובכיסופין בעסק המצוה, הרצון לחיות במצוה, ולא דוקא לחיות ללא איסור. כשאדם מודע לחשיבות המצוה כואב לו אפילו כשפטור הוא ממנה (ולמעשה יש לנו להצטער ולכאוב על שלא זכינו להיות כהנים, בזה שחסרים אנו במצוות שהם שייכים בהם ולא אנו).

אמרו חז"ל: "גדול המצווה ועושה יותר משאינו מצווה ועושה" (עבודה זרה ג.) ופי' התוס': "מפני שהוא דואג תמיד לבטל יצרו ולקיים מצוות בוראו" - ניתן לבאר ש"גדול" הוא על שדואג וחרד תמיד

ואלה יעמדו על הברכה

שילה בן נטלי חיה

איל בן יסמין

ורד בת יסמין

אליהו בן סאלמה

טל בן מדי

גיל בן אסנת

עידו בן רחל

יניב בן משה

מרדכי בן נטלי חיה

03-5520004

לתרומות והנצחות

שרה בת נעמי

מאיר בן מדי

ירמיהו בן ויקטוריה

פריטים טמונים - פרשת בהעלותך

בתמונה המרהיבה הוסמנו 15 פריטים מיוחדים מפרשת השבוע
מי יצליח לגלות ראשון את כל הפריטים החבויים?

הפריטים שעליכם לחפש:

1. מנורה - הדלקת המנורה.
2. כהן - עבודת אהרן.
3. שמן זית - להדלקת המנורה.
4. קורבן פסח - פסח במדבר.
5. מצה - אכילת הפסח.
6. עמוד ענן - הנהגת ה' ביום.
7. עמוד אש - בלילה.
8. חצוצרות כסף - כינוס העם.
9. אוהלים - מחנה במדבר.
10. ארון הברית - במסעות.
11. מן - הלחם מן השמים.
12. סל מן - איסוף המן.
13. שלו - העופות במדבר.
14. סל שלו - איסוף השלו.
15. אש - הבישול במחנה.
16. סיר - הכנת האוכל.

האם תצליחו לגלות את כולם?
בהצלחה!

מצא את ההבדלים

"והרעותם בחצוצרות": משהו השתנה בתמונה...

מצאו את 15 ההבדלים המסתתרים בין הקולות, הדמויות והנוף. בהצלחה!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

פרשת חזקיהו

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בוזהר הקדוש

פרשת בהעלותך

הנרות שלמטה. ואמר ויעש כן אהרן. להורות שהוא בעצמו עשה דבר זה להדליק הנרות. לפי שהוא היה מקשר דברים של מטה בדברים של מעלה. והוא היה יודע סוד המנורה וז' נרותיה של מעלה ושל מטה. ולכן אל מול פני המנורה של מעלה העלה נרותיה של מטה. ואמר כאשר צוה ה' את משה. להורות שאע"פ שאמר למעלה יערוך אותו אהרן ובניו. עשה כאשר צוה השם אותו בכאן בהעלותך אתה בעצמך. וזהו העלה נרותיה כאשר צוה ה'. והוא בעצמו. לפי שלו נתגלה טעם המנורה לקשרה למעלה ולא לבניו.

ולהורות על ענין אלו המנורות. תמצא שאמר הנביא שמע נא יהושע הכהן וגו' כי הנני מביא את עבדי צמח וכו' ויאמר ראיתי והנה מנורת זהב כולה וגולה על ראשה. לקשרה למנורה של מעלה. ושבעה נרותיה עליה ז' וז' מוצקות. להורות שהיו ז' של מעלה מוצקות בז' של מטה לקשר כל הדברים. ואחר שישאל קשורים במנורה של מעלה א"א להם שיכלו. ושנים זתים רמז לב' משיחים משיח בן יוסף ומשיח בן דוד. ולהורות שיש מנורה למעלה קשורה עם המנורה של מטה. אמר וזה מעשה המנורה וגו'. כמראה אשר הראה ה' את משה במנורה של מעלה. כן עשה את המנורה של מטה. ולפי שענין המנורה הוא רמז לאחדות ה'. והיא קשורה בסוד הסולם שהיה ה' נצב עליו לקשר כל הדברים וכל הדברים פונים אליו. לכן צוה אל מול פני המנורה של מעלה יאירו ז' הנרות. בענין שכל הנרות יפנו למעלה לאחדות אחד. ולזה היה צריך לכוון בהדליקו את הנרות. וכן זה הדבר בעצמו היה ראוי לכוון בעשייתה. שתהיה כולה עשויה מחתיכה אחת בלי פירוד ולא אברים אברים ע"י חיבור:

וראה בבן איש חי שנה ראשונה פרשת בשלח בהקדמתו שכתב וז"ל והנה ידוע כי ארבעה הם תיקוני השכינה, שהם נקראים מטה ושלחן וכסא ומנורה, וזה סדרן, בתפלת ערבית מתקנים סוד המטה, ובפסוקי דזמרה בשחרית מתקנים סוד השלחן, וביוצר וק"ש מתקנים סוד הכסא, ובתפלת העמידה מתקנים סוד המנורה, וזו הכונה מכונים אותה אפילו בני אדם פשוטים, ויש עושים רשימה בסידור שלהם לכל ד' תיקונים הנז' לכל אחד במקומו כדי שלא יזוזו ממחשבתן. ונ"ל לרמזו תיקון המנורה בתחלת תפילת העמידה, כי ר"ת "אדני שפתי" עולה מספר מנורה, לרמז שבתפלה זו מתקן המנורה.

חדשה שיהיה להם זכות בה מחמת רוב כיסופם והשתוקקותם למצווה והצער שנתמלא בלבם בהרגישם את חסרון המצווה

ויסוד זה הוא אבן דרך גדולה כיצד ליצור כלים גדולים בעבודת ה"ת והיינו שגם כאשר אדם לא הגיע לדרגה שמסוגל להכניס את האור הגדול לתוך הכלי אשר ברשותו דהיינו שיש מצוות שאינו עדיין יכול הגיע למעלתם בשלמות ולמדרגות היותר ראויות בעבודת ה' מכל מקום אם משתוקק ומתאוה ואינו מתייאש מן הרצון והכיסופין לאותם מעלות של הצדיקים הרי זה זוכה שהקב"ה בורא לו דרך חדשה כמו המצווה שברא ה' לאותם צדיקים וכח הבחינה של הלב טהור שהי"ת בורא לו הרי הוא ככריה חדשה ומחדש כנשר נעוריו להתגבר על יצרו ומתנסכים בנפשו כוחות חדשים מעל גדר הטבע הרגיל אצלו וזהו בחינה של תוספת שמן למנורה הטהורה שהלב של האדם הרי הוא בחינת המלכות וכענין הקנה האמצעי של המנורה שהוא השביעי כנגד המלכות וכדאיאתא במזמור למנצח בצורת המנורה שהירך של התחתון של הבריו האמצעי של המנורה בנוי מהמילים 'בארץ תנחם סלה' שאותיות שניות מסוף כל מילה הם אותיות רחל עקרת הבית בחינת המלכות

וכבר ידוע מה עצמו רזי המנורה ונרותיה וסוד השלחבת הקשורה בפתיחה וגווינה כמבואר בזה"ק וכפי שכתב המהר"ל בגור אריה פרשת שמייני וז"ל אבל הג' דברים שנתקשה משה, דהיינו מנורה, שרצים, החודש, ויש אומרים אף שחיטה, מי קושי שלהם יותר מכל הדבר - עד שהראה לו הקדוש ברוך הוא את אלו, דע לך כי זה הוא דבר נפלא מאוד לחכמים בענין זה, והוא דבר עמוק, כי אלו דברים הם רחוקים מן הנבואה מפני שהם יוצאים מכלל מציאות העולם. וזה כי המנורה, מפני מדריגתה אשר היא עמוקה, כמו שידוע בסוד המנורה שהיא למעלה מכל המציאות, והוא ידוע ממה שהיתה המנורה מקשה (שמות כה, לא), לפי שהיא מעולם האחדות, לכך היה מקשה שכל גופה אחת, ולפיכך נרמז בלשון "מקשה" כמה היתה קשה המנורה, ומפני זה לא היה יכול להשיג בהשגת הנבואה דבר זה, עד שהיה צריך להראות לו באצבע. ע"כ

ובצור המזר פרשת בהעלותך כתב וז"ל וענין המנורה כבר רמזתי למעלה שהוא ענין גדול. שהוא רמז לשבעה עננים של מעלה. ולכן אמר בכאן אל מול פני המנורה של מעלה. יאירו ז'

בהמשך הפרשה פרק ט איתא ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשת הפסח ביום ההוא ויקרבו לפני משה ולפני אהרן ביום ההוא: ויאמרו האנשים ההמה אליו אנחנו טמאים לנפש אדם למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן יקוק במעדו בתוך בני ישראל: ויאמר אלהם משה עמדו ואשמעה מה יצוה יקוק לכם: וידבר יקוק אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל לאמר איש איש כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחקה לכם או לדרתיכם ועשה פסח ליקוק: בחדש השני בארבעה עשר יום בין הערבים יעשו אותו על מצות ומררים יאכלהו: לא ישאירו ממנו עד בקר ועצם לא ישברו בו ככל חקת הפסח יעשו אותו:

ובגמ' סוכה כה. אותם אנשים מי היו נושאי ארונם של יוסף דברי רבי יוסי הגלילי רבי עקיבא אומר מישאל ואלצפן היו שהיו עוסקין בנדב ואביהוא רבי יצחק אומר אם נושאי ארונם של יוסף היו כבר היו יכולין ליטור אם מישאל ואלצפן היו יכולין היו ליטור אלא עוסקין במת מצוה היו שחל שביעי שלהן להיות בערב פסח

ומלשון הפסוק נראה לכאורה שמישה לא ידע מה לענות להם והוצרך לשאול את ה"ת ותמהו רבותינו המפרשים (הרמב"ן בספר המצוות ועוד) שהרי משה קיבל כבר שנה קודם לכן את כל התורה בהר סיני ואיתא בגמ' זבחים שקיבל כבר את כל פרטיה ודקדוקיה וא"כ כיצד לא ידע את מצוות פסח שני

ומתרג' הרמב"ן בפירושו על ספר המצוות שהיו מספר מצוות פרטיות שמישה לא קיבל ומה שאמר רבי עקיבא משה קיבל את פרטיה וזה לא דוקא ממש כל המצוות ממש אלא את כל עיקריהם ויעוין עוד בחזו"א ששכתב שפסח שני הוי פרט של פסח ראשון ועכ"פ הוא מצווה לכאורה בפני עצמה ויש לעמוד על עצם הדברים.

ובספר ליקוטי הלכות כתב לתרג' בדומה להנ"ל ומחדד נקודה חשובה ללמוד הימנה מוסר גדול. והיינו שנכון שמישה רבינו קיבל את כל התורה ופרטיה ודקדוקיה אכן מצוות פסח שני לא הייתה עדיין ציווי בתורה מאת ה"ת ואף שהיו תרי"ג מצוות נתחלקו הם בדרך אחרת וכו' ודברי תורה כפטיש יפוצץ סלע

אלא שכאשר באו אותם אנשים צדיקים וחרדים לדבר ה' והשתוקקו למצווה אע"פ שמעיקר הדין הרי הם אנוסים וכבר כלל הוא בתורתנו הקדושה שאנוס רחמנא פטריה מ"מ ה"ת יצר עבור מצווה

אבן

למעמד הסיומים וההילולא השנתית

שריינו את התאריך:

כ"ה סיון תשפ"ו
10.06.2026

פרטים מלאים יפורסמו בקרוב!